

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐννάτος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησία.— Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

13 Ἰανουαρίου 1880

ΣΦΡΑΓΙΣ

τοῦ Γενικοῦ Φροντιστηρίου τῆς Οἰκονομίας
ἐν ἔτει 1823.

Διακεκριμένος λόγιος καὶ τῆς Ἑστίας σεβαστὸς φίλος ἀπέστειλεν αὐτῇ τὴν κατωτέρω διατριβὴν συνο-
δεύσας αὐτὴν διὰ τῆς ἐπομένης ἐπιστολῆς: «Διεξελθὼν
τὰς γενομένας συζητήσεις κατὰ τὸν παρελθόντα δεκά-
βριον ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν ἐργατῶν, ἀπέσπασα τὸν λό-
γον τῆς κυρίας Hubertine Auclert, ἀξιούσης νὰ καθιε-
ρῶσιν τὴν τῶν δύο φύλων ἄκραν ἰσότητα.

»Ἡμέπω λοιπὸν πρὸς ὑμᾶς αὐτὸν μετὰ τινων συνο-
πτικῶν παρατηρήσεων ὡς ἐλάχιστον δῶρον τοῦ νέου
ἔτους».

Σ. τ. Δ.

Ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΥΛΟΥ

Διερευνῶντες τὴν φύσιν τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν
προτερημάτων ἐξόχων τινῶν γυναικῶν, ὧν τὰ
ὀνόματα ἐπαναλαμβάνομενα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γε-
νεάν, διατηροῦσιν ἀνθρώπιν καὶ ἀνθρώπιν τὴν μνή-
μην αὐτῶν, ἀνευρίσκομεν ὅτι αἱ μὲν ἐδοξάστη-
σαν ἐνεκα τῆς ἐξόχου ἀξίας τῶν φιλολογικῶν
ἔργων αὐτῶν ἢ τῆς ποιητικῆς αὐτῶν φαντα-
σίας, ὡς ἡ Σαπφώ, ἡ ἐπονομασθεῖσα δεκάτη Μοῦ-
σα, ἡ Ἰπατία ἡ περιώνυμος θυγάτηρ τοῦ Θέ-
ωνος, καὶ κατὰ τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους ἡ Sevigné
καὶ ἡ Stael, αἱ δὲ ἐνεκα τῆς ἀπαραμίλλου καλ-
λονῆς καὶ χάριτος αὐτῶν, ὡς ἡ Μιλησία Ἀσπα-
σία, ἡ καταγοητεύσασα τὴν διάνοιαν καὶ τὴν
καρδίαν τῶν ἐμβριθεστέρων φιλοσόφων καὶ πο-
λιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἡ ἡ Recamier,
ἡ τις καὶ αὐτοῦ τοῦ Ταλλεϋράνδου ἐδυνήθη νὰ
μαλακῶν τὴν καρδίαν.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν γυναικῶν, αἵτινες διέπρεψαν
ἐν τῷ πνευματικῷ ἢ ἰδιωτικῷ βίῳ, ἡ ἱστορία
ἀναγράφει οὐκ ὀλίγα ὀνόματα γυναικῶν μεγα-

λοφῶν ἢ μεγαλοεργῶν, ὡς λ. χ. τὸ τῆς Αἰ-
κατερίνης τῆς Ρωσσίας καὶ τὸ τῆς Ἐλισά-
βετ τῆς Ἀγγλίας, ἡ γυναικῶν ὡς ἐκείνων,
ὧν τὴν βιογραφίαν συνέγραψεν ὁ διάσημος τῆς
Γαλλίας φιλόσοφος Cousin, αἵτινες διὰ τε
τῆς γοητείας τοῦ προσώπου τῶν, τῆς ῥαδι-
ουργίας καὶ πολυπραγμοσύνης, ὧν τὴν σκό-
πιμον χρῆσιν ἐξέμαθον ἐν τῇ σχολῇ τῶν αὐλι-
κῶν τῆς παλαιᾶς μοναρχίας τῶν Γάλλων, ἐπέ-
δρασαν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν φορὰν τῶν πολιτι-
κῶν συμβεβηκότων τῆς ἐποχῆς αὐτῶν.

Ἀλλ' ἡ Melle Hubertine Auclert οὐδεμιᾶς
τῶν ἐξόχων τούτων γυναικῶν τὴν τύχην ἐφθό-
νησεν· ἡ δεσποινὶς αὕτη ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ
συνεδρίου τῶν ἐργατῶν, τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ συνε-
δριάσαντος ἀπὸ τῆς 21 μέχρι τῆς 31 παρελ-
θόντος Ὀκτωβρίου, δὲν ἀξιοῖ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ
φύλον εἰς ὃ ἀνήκει διὰ μέσων ἐπαναστατικῶν,
οὐδ' οἰσטרηλατεῖται ὑπὸ τῆς ἀρειμανοῦς φιλο-
πατρίας τῆς Αὐρηλιανῆς παρθένου· ἐπιχειρεῖ ὅ-
θεν διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς γλυκείας πειθοῦς
νὰ ἀνατρέψῃ τὸ τυραννικὸν καθεστῶς. Ὡς αὐ-
τόκλητος ἀντιπρόσωπος τῶν τεταλαιπωρημέ-
νων γυναικῶν, ἐπιδιώκει τὸ φιλόφρονον ἔργον
τῆς ἀνορθώσεως τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀνθρωπότητος,
τοῦ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ὑπὸ τὸν τυραννικὸν
ζυγὸν τοῦ ἰσχυροτέρου τῶν φύλων στεναζόντος.

Ἡ Κυρία Auclert εἶναι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡ-
λικίας τῆς, δὲν ἐκμετρεῖ πλέον τῶν 24 ἢ 26
ἐτῶν, ἔχει μέσον ἀνδρῆμα, οὔτε ὥραία εἶναι οὔτε
δυσευδής, ἀγορεύει μὲν καλῶς, κάλλιον δὲ ἀναγι-
νώσκει, ἀλλ' ἐμφορεῖται ὑπὸ ἀληθοῦς δαίμονος.

Ἡ Κυρία Auclert ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου τῆς ἐν
τῷ συνεδρίῳ ἐξομολογεῖ τὰς γυναῖκας πρὸς τοὺς
ἐργάτας: «Ὡς ὑμεῖς, παρατηρεῖ, εἴμεθα θύματα
τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐν τούτοις, ἐνῶ ὑμεῖς οἱ ἐργά-
ται μεμφιμορεῖτε κατὰ τῆς τυραννίας τῶν ἀ-
νωτέρων τάξεων, πολιτεύεσθε πρὸς τὰς γυναῖ-
κας, ὅπως πολιτεύονται αἱ ἀνώτεροι τάξεις
πρὸς ὑμᾶς. Τότε δὲ μόνον ἢ πρὸς ἀλλήλους τῶν
ἀνδρῶν ἰσότης θέλει κατορθωθῇ, ὅταν καθιερωθῇ
τὸ δόγμα τοῦτο μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων ἐν γέ-
νει πλασμάτων, ἀνευ διακρίσεως φύλου.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀρχῆς ταύτης ἡ Κυρία
Auclert δὲν ἐπικαλεῖται τὰς θρησκευτικὰς πα-
ράδόσεις, καθ' ἃς ἡ γυνὴ εἶναι «σάρξ ἐκ τῆς
σαρκὸς καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ ἀνδρός

ἐξ οὗ ἐλήφθη· εἰς τοὺς θιασώτας τῆς θετικῆς φιλοσοφίας ἀνήκουσα, μίαν μόνην ἀναγνωρίζει βίβλον ἱερὰν, τὴν τῆς φύσεως, καὶ ἐν τῇ φυσιο-λογίᾳ ἰδίως ἀνακαλύπτει τὸ δόγμα τῆς τῶν φύ-λων ἰσότητος.

«Ἰσχυρίζονται τινες, λέγει, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι νοητικῶς κατώτεραι τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ὅ-πως τοῦτο ἀποδειχθῇ, ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ἀμφοτέρω τὰ φύλα οἱ αὐτοὶ ὅροι τῆς ἀναπτύ-ξεως. Ἐκτὸς δὲ τούτου, οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι αἱ γυναῖκες εἰσι κατώτεραι τῶν ἀνδρῶν, προτείνουσι φυσιολογικὰς αἰτίας, ἥτοι τὴν σχετικὴν μικρό-τητα κατὰ τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάρος τοῦ γυ-ναικείου ἐγκεφάλου. Ἀλλ' ἡ Κυρία Auclert ἀμ-φισβητεῖ τὴν ἀξίαν τοῦ τοιοῦτου πορίσματος, ἐ-ρειδομένη ἐπὶ τῆς αὐθεντίας τῶν λόγων τοῦ δι-δάκτορος Buchner, καθ' ὃν ἡ ἀνάπτυξις τινὸς ὀργάνου δὲν εἶναι τὸ μόνον τεκμήριον τῆς δυνά-μεως αὐτοῦ. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ἐγκεφά-λου τῆς γυναικὸς, παρατηρεῖ ὅτι ὁ σχετικὸς μι-κρὸς ὄγκος τοῦ ἐγκεφάλου αὐτῆς, οὐδόλως ἀπο-δεικνύει ὅτι αὕτη εἶναι κατώτερα τοῦ ἀνδρός. Κατ' αὐτὸν «ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ ἐγκεφά-λου δὲν προκύπτει ἐκ τῶν ἀπολύτων ἀλλ' ἐκ τῶν σχετικῶν αὐτοῦ διαστάσεων, ἥτοι ἐκ τοῦ ὄγκου αὐτοῦ παραβαλλομένου πρὸς τὸν ὀλικὸν ὄγκον τοῦ σώματος καὶ τὸ ποῖον τῆς ἐγκεφα-λικῆς ὕλης».

«Ἐάν τις παρατηρήσῃ ὅτι ἡ ὕλική ἀνάπτυ-ξις τοῦ γυναικείου σώματος εἶναι πολλῶ κατω-τέρα τῆς τοῦ ἀνδρός, θέλει πεισθῇ ὅτι ὁ σχετι-κὸς ὄγκος τοῦ γυναικείου ἐγκεφάλου οὐ μόνον δὲν εἶναι κατώτερος τοῦ ἀνδρικοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀνώτερος αὐτοῦ».

Μετὰ τὴν φυσιολογικὴν ταύτην ἐκδρομὴν, ἡ ῥήτωρ κατακρίνει τὸν γαλλικὸν νόμον διαλαμ-βάνοντα, ὅτι «οἱ Γάλλοι εἰσὶν ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου», καὶ ἀποκλείοντα οὕτω διὰ τῶν λέξεων οἱ Γάλλοι τὸ θῆλυ γένος, ἥτοι τὸ ἡμισυ τοῦ ἔθνους. Ἐν τούτοις δὲ ὁ ποινικὸς αὐτῶν νόμος, προσδιορίζων τὰς ποινὰς τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων, ἀποφαίνεται ὅτι· «ὁ ἔνοχος φόνου, ἀ-ναιρέσεως ἢ κλοπῆς τιμωρεῖται διὰ τῆς δεινῆς ἢ δεινῆς ποινῆς»· ἀλλ' ὁ δι' ἀρσενικοῦ γένους ὀρισμὸς τοῦ νομοθέτου οὐδόλως ἀπαλλάττει τῆς ποινῆς τὰς γυναῖκας.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καθιερωθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀ-πολύτου ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων μεταξὺ τῶν δύο φύλων, ἀνάγκη ἡ γυνὴ νὰ ἐξασκῇ ὡς οἱ ἄνδρες τὰ πολιτικὰ δικαιώματα αὐτῆς. Διὰ μόνης τῆς καθολικῆς ταύτης ἰσοποιήσεως τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς πράγματι καθολικῆς ψη-φοφορίας, αἱ νόμιμοι ἀξιώσεις τῶν ἀκτημόνων ἐργατῶν θέλουσιν ἐντελῶς ἱκανοποιηθῇ.

»Σήμερον, ἐπιφέρει ἡ ῥήτωρ, ἡ ἐργάτις ἀνε-παρκῶς μισθοδοτεῖται. Πρὸς δικαιολόγησιν δὲ τῆς ἀνισότητος ταύτης τῶν μισθῶν παρατηροῦ-

σιν, ὅτι ἡ γυνὴ συντηρεῖται δ' ὀλίγων· τοῦτο εἶναι ἀληθές, οὐχὶ ὅμως διότι ὀλίγας ἔχει ἀ-νάγκας, ἀλλὰ διότι ἀδιαλείπτως θυσιάζεται ὑ-πὲρ τῶν τέκνων καὶ τοῦ συζύγου τῆς.

Τοσαῦτα τὰ ἰσχυρότερα ἐπιχειρήματα τῆς δεσποινίδος Auclert, ὑπὲρ τῆς ἀπολύτου κοινω-νικῆς καὶ πολιτικῆς ἰσότητος τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Ἀληθές ὅτι πρὸ δισχιλίων ἐ-τῶν ὁ Ξενοφὼν ἰσχυρίζετο, ὅτι ὁ Θεὸς πα-ρεσκεύασε τὴν μὲν τῆς γυναικὸς φύσιν «ἐπὶ τὰ ἐνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα», τὴν δὲ τοῦ ἀνδρός «ἐπὶ τὰ ἐξω ἔργα καὶ ἐπιμελήματα», καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ γυνὴ κατερχομένη εἰς τὴν πολιτικὴν παλαίστραν ἤθελε παραγνο-ρίσει τὸν προορισμὸν αὐτῆς, καὶ οὐ μόνον τὴν οἰκίαν ἤθελε καταλίπει ἀκυβέρνητον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων αὐτῆς ἤθελε πα-ραμελήσει. Ἀλλ' ἡ θεωρία αὕτη κατὰ τὴν δο-ξασίαν τῆς ῥήτορος δέον νὰ ὑποκύβῃ ἐνώπιον τοῦ δόγματος τῆς φυσιολογικῆς καὶ δημοκρα-τικῆς ἰσότητος. Ἀληθές ὡσαύτως, ὅτι κατὰ τὴν πλουτολογικὴν θεωρίαν ἡ μισθοδοσία τῆς γυναικείας ἐργασίας εἶναι κατώτερα τῆς τοῦ ἀνδρός, οὐ μόνον ἕνεκα τῆς σχετικῆς σωματι-κῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικὸς καὶ τῆς κατωτέρας τεχνολογικῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες σήμερον ἐκτελοῦσιν εἰσὶν εὐάριθμα, καὶ ἐπομένως ἕνεκα τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν μείζονος διαγωνι-σμοῦ καὶ ὁ μισθὸς τῶν γυναικῶν εἶναι σχετι-κῶς κατώτερος. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο καταπίπτει ἐνώπιον τοῦ ἑτέρου δόγματος, τὸ ὁποῖον ὑπεστήριξε καὶ ὑποστηρίζει ὁ κορυφαῖος τῶν κοινωνιολόγων Louis Blanc, καθ' ὃ ὁ δια-γωνισμὸς, τὸ ἰσχυρὸν τοῦτο τῆς βιομηχανικῆς προόδου καὶ τῆς δραστηριότητος ἐλαττήριον, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ ἐλευθερία ὑπὸ τὴν βιομηχανι-κὴν αὐτῆς μοσφὴν οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ πάλῃ ἄνισος καὶ βάρβαρος, καθ' ἣν ὁ ἀσθενέστερος ἡτ-τᾶται γινόμενος τὸ θῦμα τοῦ ἰσχυροτέρου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἰανουαρίου 1880. Δ. Ν. Ε.

KINEZOY ΠΑΘΗΜΑΤΑ EN KINAI
Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου.
Συνίεμα· 181 σελ. 1.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ IB'

Ὁ Κιν-Φό, οἱ δορυφόροι του καὶ ὁ ὑπηρέτης του
βαίνουνσιν ἀσκόπως.

Τίς εἶνε ὁ ὁδοιπὸρος ἐκεῖνος, ὁ τρέχων διὰ τῶν ἀμαξιτῶν, τῶν ποταμῶν καὶ τῶν διωρύγων τοῦ Οὐρανίου Κράτους; Προχωρεῖ, προχωρεῖ πάν-τοτε, μὴ γνωρίζων τὴν ἐσπέραν ποῦ θὰ ᾔνη τὴν πρῶταν. Διέρχεται τὰς πόλεις χωρὶς νὰ τὰς ἴ-δῃ, καταλύει εἰς τὰ ξενοδοχεῖα μόνον ἵνα κοι-μηθῇ, καὶ ἴσταται πρὸ τῶν πανδοχείων μόνον ἵνα φάγῃ τι ἐπὶ ποδός. Τὸ ἀργύριον φεύγει τὰς

χεῖράς του, διότι τὸ σπαταλᾷ ἵνα ταχύνη τὸν δρόμον του.

Δὲν εἶνε ἔμπορος πολυάσχολος, οὔτε μανδα-ρῖνος ἐπιφορτισθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ σπουδαίαν καὶ κατεπείγουσαν ἀποστολήν, οὔτε καλλιτέ-χνης ἱχνηλατῶν φυσικὰς καλλονὰς. Δὲν εἶνε λόγιος οὐδὲ σοφός, πόθον ἔχων νὰ ἐρευνήσῃ τὰ παλαιὰ χειρόγραφα τῶν ναῶν καὶ μοναστηρίων τῆς ἀρχαίας Κίνας. Δὲν εἶνε μαθητὴς μεταβαί-νων εἰς τὴν Παγόδαν τῶν Ἑξετάσεων. ἵνα λάβῃ τὸν ἀκαδημαϊκὸν του βαθμόν, οὐδὲ ἱερεὺς τοῦ Βουδᾶ, διατρέχων τὸ πεδῖον πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἀγροτικῶν βωμῶν, οὐδὲ προσκυνητὴς τις, ἀπερχόμενος εἰς πλήρωσιν εὐχῆς εἰς ἱερὸν τι ὄ-ρος ἐκ τῶν πέντε τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

Εἶνε ὁ ψευδὴς Κιν-Νάν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Φράυ-Κραίγ, εὐθύμων πάντοτε, καὶ ἀκο-λουθούμενος ὑπὸ τοῦ Σούν, κατακόπου καὶ κεκ-μηκότος. Εἶνε ὁ Κιν-Φό, φεύγων συνάμα καὶ ἀναζητῶν τὸν μὴ εὕρισκόμενον Βάγγ· εἶνε ὁ τῆς Ἑκατοτοντούτιδος πελάτης, οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώ-κων κατὰ τὰς ἀδιακόπους αὐτὰς περιπλανή-σεις του, ἢ λήθην τῆς θέσεώς του καὶ ἀσφά-λειάν τινά ἴσως κατὰ τῶν ἀπειλούντων αὐτὸν ἀοράτων κινδύνων.

Οἱ ὁδοιπὸροι ἐπέβησαν εἰς Νάν-Κιγγ ἐνὸς τῶν ταχυπόρων ἀμερικανικῶν ἀτμοκινήτων, εὐ-ρέων πλευστῶν ξενοδοχείων, ἐκτελούντων τὴν συγκοινωνίαν τοῦ Κυανοῦ ποταμοῦ. Μετὰ ἐξή-κοντα δὲ ὥρας ἀπεβιβάζοντο εἰς Ῥάν-Κέου, χω-ρὶς νὰ νὰ θαυμάσωσι τὸν παράδοξον ἐκεῖνον βράχον, ὅστις, ὑπὸ τ' ὄνομα «Μικρὸς ὄρφανός», ὑψοῦται ἐν μέσῳ τοῦ βέβρυτος τοῦ Γιάγγ-Τσέ-Κιάγγ, φέρων ναὸν ὠκοδομημένον ἐπὶ τῆς κο-ρυφῆς του. Ἀλλ' οὐτ' εἰς τὴν πόλιν ταύτην, κειμένην ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Κυανοῦ ποτα-μοῦ καὶ τοῦ σπουδαίου παραποταμίου τοῦ Ῥάν-Κιάγγ, οὔτε εἰς τὴν Οὐ-Τσάγγ-Φού, ὠκοδομη-μένην ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, εὐ-ρέθησαν ἱχνηοὶ ἀδήποτε τῆς διαβάσεως τοῦ Βάγγ.

Ἄν ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράυ εἶχον ἐλπίσει, ὅτι ἐκ τῆς περιουσίας τῶν ἐκεῖνης διὰ μέσου τῆς Κίνας ἤθελον ἀποκομίσει σπουδὴν τινὰ τῶν ἡ-θῶν ἢ γνῶσιν τῶν πόλεων τῆς χώρας, ταχέως ἢ πλάνη των διελύθη. Οὐδὲ σημειώσεις νὰ νὰ κρα-τήσωσιν εἶχον καιρὸν, πᾶσαι δὲ αὐτῶν αἱ ἐντυ-πώσεις ἤθελον περιορισθῇ εἰς ὀνόματά τινὰ πό-λεων καὶ χωρίων καὶ ὀλίγας ἡμερομηνίας. Ἀλλ' οὔτε περίεργοι ἦσαν οὔτε φλύαροι. Οὐδέποτε ἐ-λάλουν πρὸς ἀλλήλους. Τίς ἡ ἀνάγκη; Ὁ,τι ὁ Κραίγ διενεσέτο, διενεσέτο καὶ ὁ Φράυ, καὶ οἱ-οσδήποτε αὐτῶν διάλογος ὁ ἀπέβαινε εἰς μο-νόλογον.

Τὸ ἀτμοκίνητον, χάρις εἰς τὴν πλημμύραν τοῦ Ῥάν-Κιάγγ, ἐμελλε ν' ἀναπλεύσῃ αὐτὸν ἐπὶ ἑκατὸν τριάκοντα ἐτιλεύγας, μέχρι Ἀδο-Ῥό-Κέν. Ὁ δὲ Κιν-Φό, ἀρεσκόμενος εἰς τὸν πλοῦν, ἐσκόπει

νὰ προχωρήσῃ μέχρις οὗ ἦτο πλωτὸς ὁ ποτα-μός, καὶ κατόπιν νὰ σκεφθῇ διὰ τὰ περαιτέρω. Οἱ Κραίγ-Φράυ οὐδὲν ἄλλο ἤθελον ἢ νὰ διαρκέσῃ ὁ πλοῦς καθ' ὅλην των τὴν ὁδοιπορίαν, διότι ἐπὶ τοῦ ἀτμοκινήτου καὶ οἱ κίνδυνοι ἦσαν ὀλιγωτέ-ροι καὶ ἡ ἐπιτήρησις τοῦ πελάτου των εὐκολω-τέρα. Καὶ ὁ Σούν δ' αὐτὸς ἠρέσκετο εἰς τὴν ζωὴν ἐκεῖνην. Ἀκίνητος μένων καὶ οὐδὲν πράττων, κατέλειπε τὸν κύριόν του εἰς τὰς περιποιήσεις τῶν Ἀμερικανῶν, καὶ ἐκοιμάτο εἰς μίαν γωνί-αν, ἀφ' οὗ προεγευσμάτιζεν, ἐγευσμάτιζε καὶ ἐδεί-πνε εὐσυνειδήτως, διότι τὸ φαγητὸν τοῦ ἀτμο-κινήτου ἦτο κάλλιστον.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας μάλιστα ἐπῆλθε μετα-βολὴ τροφοδοσίας, ἥτις εἰς πάντα ἄλλον, ἢ τὸν ἀμαθῆ ἐκεῖνον, ἤθελε καταδείξει, ὅτι τὸ γεω-γραφικὸν πλάτος τῆς θέσεως τῶν ὁδοιπόρων εἶ-χεν ἐπαισητῶς μεταβληθῇ. Ὁ σίτος ἀντικα-τέστησεν αἶφνης τὸ ὀρύζιον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὑπὸ τὸ σχῆμα μικρῶν ἄζύμων ἄρτων, οἵτινες ἦσαν ἀρετὰ νόστιμοι, τρωγόμενοι ἅμα ὡς ἐξή-γοντο τοῦ κλιβάνου.

Ὁ Σούν, ὡς γνήσιος Κινέζος, ἐλυπήθη διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὀρυζίου του. Τοσοῦτον ἐπιδε-ξίως μετεχειρίζετο τὸ μικρὸν του ραβδίον, με-ταβιβάζων τὴν ὀρυζὶν ἀπὸ τοῦ πινακίου του εἰς τὸ ἄχανές του στόμα, καὶ τοσαύτην αὐτῆς πο-σότητα κατεβρόχιζε! Τί ἄλλο θέλει γνήσιος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἢ τέτον καὶ ὀρύζιον;

Τὸ ἀτμοκίνητον λοιπὸν, ἀναπλέων τὸν Ῥάν-Κιάγγ, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν ζώνην τοῦ σίτου, ἡ δὲ χώρα παρέστη πως ποικιλωτέρα εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὁδοιπόρων. Εἰς τ' ἄκρα τοῦ ὀρί-ζοντος διεγράφησαν ὄρη τινά, στεφόμενα ὑπὸ χυρωμάτων, ἀνεγερθέντων ἐπὶ τῆς παλαιᾶς δυ-ναστείας τῶν Μίγγ. Αἱ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ περιστέλλουσαι τεχνηταὶ κρηπίδες ἐξέλιπον, καὶ διεδέχθησαν αὐτὰς ὄχθαι ταπειναί, εὐρύνουσαι τὴν κοίτην τοῦ ἄλλ' ἐλαττοῦσαι τὸ βάθος του. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ ἐπαρχία τοῦ Γουάν-Λό-Φού.

Ὁ Κιν-Φό οὐδ' ἀπέβη κἄν εἰς τὴν ξηρὰν κατὰ τὰς ὀλίγας ὥρας, ἃς ἀπήτησεν ἡ προμήθεια καυ-σίμου ὕλης. Τί θὰ ἐκαμνεν εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖ-νην, ἥτις τοῦ ἦτο παντελῶς ἀδιάφορος; Μὴ εὐ-ρίσκων τὰ ἱχνη τοῦ φιλοσόφου, ἕνα μόνον εἶχε πόθον: νὰ εἰσχωρήσῃ ἐτι βαθυτέρον εἰς τὴν μέ-σσην Κίναν, ὅπου, ἂν δὲν εὕρισκε τὸν Βάγγ, οὐδ' ὁ Βάγγ ὅμως θὰ τὸν εὕρισκε.

Μετὰ τὴν Γουάν-Λό-Φού ἐπεφάνησαν δύο πό-λεις ὠκοδομημέναι ἀπέναντι ἀλλήλων, ἡ ἐμ-πορικὴ Φάν-Τσάγγ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, καὶ ἡ Σιάγγ-Γιάγγ-Φού ἐπὶ τῆς δεξιᾶς· ἡ μὲν πρῶτη, πλήρης κινήσεως καὶ τύβης ἐμπορικῆς, ἡ δὲ ἄλλη, ἔδρα τῶν ἀρχῶν καὶ νεκρά μᾶλλον ἢ ζῶσα.

Τὸ ἀτμοκίνητον ἐπλευσεν ἐτι μέχρι τοῦ Ἀδο-

ῥο-Κέν, ἀλλ' ἔνεκα ἑλλείψεως ὕδατος δὲν ἡ-
δύνατο νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

Τὰ πράγματα ἡλλαξαν τότε, καὶ τὰ μέσα
τῆς ὁδοιπορίας ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ μετα-
βληθῶσιν. Ὁφείλον οἱ ὁδοιπόροι νὰ καταλίπωσι
τοὺς ποταμούς, — δρόμους βαδίζοντας — καὶ νὰ
βαδίσωσι μόνον τῶν, ἡ ν' ἀντικαταστήσωσι τοῦ-
λάχιστον τὴν ἡρεμὸν καὶ ἀνεπαίσθητον κίνησιν
τοῦ ἀτμοκινήτου διὰ τῶν κλονισμῶν καὶ τινι-
γμῶν τῶν ἑλσεινῶν ὑποζυγίων, ἅτινα εἰσὶν ἐν
χρήσει ἐν τῇ Οὐρανίῳ Κράτει. Ταλαίπωρε Σούν!
Ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ πάλιν δι' αὐτὸν νέα σειρά κό-
πων, βασάνων καὶ ἐπιπλήξεων!

Ἀληθῶς δὲ βαρὺ θὰ ἦτο τὸ ἔργον ἐκείνου, ὅ-
στις θὰ ἐπεγεύετο ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Κιν-Φό
κατὰ τὴν ἰδιότροπον περιπλάνησιν τοῦ ἀπὸ
ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πό-
λιν. Σήμερον ὁδοιπόρει δι' ἀμάξις, .. ἀλλ' ὅποια
ἦτο αὐτὴ ἡ ἀμαξία! Κιβώτιον ἀδρανῶς προσηρ-
μοσμένον διὰ χονδρῶν σιδηρῶν ἡλῶν ἐπὶ τοῦ ἄ-
ξονος δύο τροχῶν, συρόμενον ὑπὸ δύο δυσνήτων
ἡμιόνων, καὶ σκεπόμενον ὑπὸ ἀπλῆς ὀθόνης, ἣν
διεπέρα ὁμοίως καὶ ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἥλιος. Ἀῦριον
ἐξηπλοῦτο ἐντὸς φορείου, φερομένου ὑπὸ ἡμιό-
νων, εἰδους τινὸς φυλακείου ἀνηρτημένου μεταξὺ
δύο μακρῶν βαμβοκαλάμων, καὶ ὑποκειμένου εἰς
τοιούτους δονισμούς, ὥστε καὶ λέμβος ἂν ἦτο
ἤθελε διαβράχῃ.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ παρίππευον τότε ἐγγὺς
τῶν θυρίδων ὡς ὑπασπισταί, ἐπὶ δύο ὄνων, οἵ-
τινες συνεκλόνουν αὐτοὺς πολὺ περισσότερον τοῦ
φορείου. Ὁ δὲ δυστυχὴς Σούν, βαίνων πεζὸς καὶ
ἀναγκαζόμενος κάπως νὰ τρέχῃ, ἐγόγγυζεν, ἐ-
βλασφῆμει, καὶ μόνον τοῦ παρηγορίαν εἶχε τὴν
ράκην τοῦ Ἀάο-Κιάγγ, ἣν ἀφθόνως καὶ συνεχῶς
ἐρρόφα. Ἐκλονεῖτο τότε καὶ αὐτός, ἀλλὰ δὲν
τῷ ἔπταιον πλέον αἱ ἀνωμαλῖαι τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ σύντροφοί του εἰσῆλθον ἐφ'
ἵππων — ἑλσεινῶν, ἐννοεῖται — εἰς τὸ Σι-Νιάν-
Φού, τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσάν τοῦ Μέσου Κρά-
τους, ὅπου διέμενον ἄλλοτε οἱ αὐτοκράτορες τῆς
δυναστείας Τάγγ.

Ἀλλ' οὐδ' αὐτοῦ ἦτο πιθανὸν νὰ εὐρεθῶσιν ἱ-
χνη τοῦ φιλοσόφου. Οὐδεὶς ποτε ἀρχαῖος Τάϊ-
Πιγγ ἤθελε συλλογισθῇ νὰ ζητήσῃ ἄστυον εἰς
πόλιν, ἥς δὲν κατ' ὀρθὴν οἱ ἐπαναστάται νὰ
διαβῶσι τὰ ἰσχυρὰ τείχη, καὶ ἣν φυλάττει πο-
λυάριθμος μαντσουϊκὴ φρουρά.

Τὴν ἐπαύριον ἐπομένως τῆς ἀφίξεώς του κα-
τέλιπεν ὁ Κιν-Φό τὸ Σι-Νιάν-Φού, σπουδαῖον
ἐμπορικὸν κέντρον μεταξὺ Κεντρικῆς Ἀσίας,
Τιβέτ, Μογγολίας καὶ Κίνας, καὶ ἐτράπη πρὸς
βορρᾶν. Ἀφίχθεις δέ, διὰ τοῦ Κάο-Λιν-Σιέν καὶ
τοῦ Σιγγ-Τόγγ-Σιέν, εἰς τὸ Ῥούα-Τσέου, μετέβη
ἐκεῖθεν μετὰ τῶν συνοδοιπόρων του, ὅτε μὲν διὰ
λέμβου ὅτε δὲ δι' ἀμαξίου ὁδοιπορῶν, καὶ μετὰ
πολλὰς ταλαιπωρίας, εἰς τὸ φρούριον Τόγγ-Κου-

άν, κείμενον ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Ῥουέϊ-Ῥό
καὶ τοῦ Ῥουάγγ-Ῥό.

Ὁ Ῥουάγγ-Ῥό εἶνε ὁ περίφημος Κίτρινος Πο-
ταμός. Καταβαίνων ἀπὸ βορρᾶ κατ' εὐθείαν,
διαρρέει τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας καὶ ἐκβάλλει
εἰς τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ θάλασσαν, ἥτις εἶνε κι-
τρινὴ ὅσον ἐρυθρὰ εἶνε ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, ὅσον
εἶνε ἡ Λευκὴ θάλασσα λευκὴ, ὅσον ἡ Μαύρη θά-
λασσα εἶνε μέλαινα. Περίφημος ἀληθῶς ποτα-
μός καὶ οὐράνιον βεβαίως ἔχων τὴν καταγω-
γὴν, ἀφοῦ καὶ τὸ χρῶμά του εἶνε χρῶμα τῶν
αὐτοκρατόρων, ὧν τοῦ Οὐρανοῦ· ἀλλὰ καὶ λυπη-
συγχρόνως τῆς Κίνας, ἔνεκα τῶν φοβερῶν του
πλημμυρῶν, δι' ἃς ἐν μέρει κατέστη ἀδιάβητος
σήμερον ἡ αὐτοκρατορικὴ διώρυξ.

Ἐν Τόγγ-Κουάν οἱ ὁδοιπόροι θὰ ἦσαν καὶ τὴν
νύκτα ἐτι ἀσφαλεῖς. Ἡ πόλις αὕτη δὲν εἶν' ἐμ-
πορικὴ, ἀλλὰ στρατιωτικὴ, ἔχουσα διαρκῆ καὶ
μόνιμον σταθμὸν Ταρτάρων μαντσουῶν, οἵτινες
ἀποτελοῦσι τὴν πρώτην κατηγορίαν τοῦ κινε-
ζικοῦ στρατοῦ. Ἰσως δὲ ὁ Κιν-Φό ἐσκόπει ν' ἀ-
ναπαυθῇ ἐκεῖ ἐπὶ τινος ἡμέρας, κ' ἐμελλε νὰ
ζητήσῃ ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ καταλλήλῳ καλὸν
δωμάτιον, καλὴν τράπεζαν καὶ καλὴν κλίνην, —
πρᾶγμα ὅπερ θὰ ἦτο ἐπίσης εὐάρεστον εἰς τὸν
Κραίγ καὶ τὸν Φράϋ, πολὺ δὲ περισσότερον βε-
βαίως εἰς τὸν Σούν!

Ἀλλ' ὁ ἀδέξιός οὗτος, ὅστις ἐπλήρωσε τὴν
ἀνοησίαν τοῦ αὐτοῦ τὴν φορὰν δι' ἐνὸς ὅλου δα-
κτύλου τῆς οὐρᾶς του, ἀντὶ νὰ εἴπῃ εἰς τὸ τε-
λωνεῖον τὸ δάνειον ὄνομα τοῦ κυρίου του, εἶπε
τὸ ἄληθές, λησμονήσας ὅτι δὲν ὑπῆρτε πλεον
τὸν Κιν-Φό ἀλλὰ τὸν Κι-Νάν.

Ἐξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς, ἡ ἀγκάσθη οὗτος νὰ
καταλίπῃ ἀμέσως τὴν πόλιν, διότι τὸ ὄνομα
τοῦ παρήγαγεν εὐθὺς ἀποτέλεσμα. Ὁ διάσημος
Κιν-Φό εἶχεν ἀφίχθῃ εἰς Τόγγ-Κουάν! Πάντες
ἤθελον νὰ ἴδωσι τὸν μοναδικὸν ἐκεῖνον ἄνθρω-
πον, «οὐτινος μόνῃ καὶ μοναδικῇ ἐπιθυμίᾳ ἦτο
νὰ γείνῃ ἑκατοντούτης».

Ἐμπλεως φρίκης ὁ ὁδοιπόρος, καὶ παρακο-
λουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο του σωματοφυλάκων
καὶ τοῦ ὑπηρέτου του, μὲν εἰς ἐπρόφθασε νὰ τραπῇ
εἰς φυγὴν διὰ τοῦ ὁμίλου τῶν περιέργων, οἵτι-
νες εἶχον συναθροισθῇ περὶ αὐτόν. Πεζὸς δέ, πεζὸς
ταμοῦ, καὶ προῦχώρησεν οὕτω τρέχων μέχρις οὗ
αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του κατέπεσον ἐξηπλη-
μένοι εἰς μικρὸν τι χωρίον, ὅπου, ἄγνωστος,
εἶχε καὶ ἀσφαλεῖς στιγμὰς τινὰς ἡσυχίας.

Ὁ Σούν, ἐνὸς καὶ παραλελυμένος, δὲν ἐτόλ-
μα λέξιν νὰ προφέρῃ. Ἡ μικρὰ γελοία ποντι-
κοσυρὰ, ἥτις τῷ ἀπέμενε, καθίστα αὐτὸν ἀντι-
κείμενον χλεύης καὶ ἐμπαιγμῶν. Οἱ δὲ ἀγυῖο-
παιδες ἔτρεχον κατόπιν του καὶ τὸν ἀνεγέλων
θορυβωδῶς διὰ μυρίων προσφωνήσεων.

Ἐπεθύμει λοιπὸν νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ φθάσῃ, ἀφοῦ ὁ κύριός του, ὡς εἶ-
χεν εἰπεῖ εἰς τὸν Γουλιέλμον Ι. Βίδουφ, σκοπὸν
εἶχε νὰ προχωρήσῃ καὶ προσχώρει πάντοτε;

Εἰς τὸ μικρὸν χωρίον, ὅπου ὁ Κιν-Φό εἶχε ζη-
τήσῃ καταφύγιον, οὔτε ἵπποι πλέον ὑπῆρχον,
οὔτε ὄνοι, οὔτε ἀμάξια, οὔτε φορεῖα. Ἐπρεπε
λοιπὸν νὰ μείνωσιν ἐκεῖ ἡ νὰ ἐξακολουθήσωσι
τὸν δρόμον πεζοί. Ὁ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου
Βάγγ ἐδυσθόνησεν ἐκ τούτου μεγάλως, καὶ ὁ-
λίγην ἐπιδεικνύων φιλοσοφικὴν ἀπαραξίαν κατὰ
τὴν περίστασιν ταύτην, κατεμέμφθη ὅλον τὸν
κόσμον, ἐνῶ ἑαυτὸν καὶ μόνον ἔπρεπε νὰ μεμ-
φθῇ. Πόσον ἐπόθει τότε τὸν καιρὸν, καθ' ὃν μόνῃ
τοῦ ἀσχολία ἦτο νὰ ζῇ! Ἄν πρὸς ἐκτίμησιν
τῆς εὐδαιμονίας ἦτο ἀνάγκη, ὡς εἶπεν ὁ Βάγγ,
νὰ γνωρίσῃ λύπας καὶ ταλαιπωρίας, τὰς ἐγνώ-
ριζεν ἤδη, καὶ πλέον ἢ ἐπαρκῶς.

Ἐν τούτοις, μετὰ μεγάλῃ ἐν τῷ χωρίῳ ἔ-
ρευναν, καὶ ἀφοῦ ἔκρουσαν εἰς ὅλας τὰς θύρας,
κατ' ὀρθὴν καὶ ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ νὰ εὐρῶσιν ὁ-
χημα, ἀλλ' ἐν καὶ μόνον. Καὶ αὐτὸ δὲ μόνον ἔνα
ἐχώρει ἄνθρωπον καὶ οὐδὲν εἶχεν ὑποζύγιον. Ἦτο
ἀπλὴ χειράμαξα, ἐξ ἐκεῖνων, ἃς πολὺ πρὸ τοῦ
Πασκάλ εἶχον ἐπινοήσῃ οἱ παλαιοὶ εὐρέται τῆς
πυρίτιδος, τῆς γραφῆς, τῆς ναυτικῆς πυξίδος
καὶ τῶν χαρτίνων ἀετῶν. Ἀλλ' ὁ τροχὸς τῆς
μηχανῆς αὐτῆς δὲν τίθεται ἐν Κίνα εἰς τὰ ἄ-
κρα τῶν κυφῶνων ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ, καὶ κι-
νεῖται ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κιβωτίου, ὡς ὁ κεντρι-
κὸς τροχὸς ἀτμοκινήτων τινῶν τροχοφόρων. Οὕ-
τω δὲ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀμαξίου διαίρεται εἰς δύο
μέρη, ὧν τὸ μὲν κατέχει ὁ ὁδοιπόρος, τὸ δὲ ἡ
ἀποσκευὴ του.

Τὸ ἀμάξιον αὐτὸ κινεῖται, ἐννοεῖται, ὑπὸ ἀν-
θρώπου, οὐχὶ σύροντος, ἀλλ' ὠθοῦντος αὐτὸ πρὸς
τὰ ἑμπρός, καὶ ἱσταμένου ὀπισθεν τοῦ ὁδοιπό-
ρου, ὡς οἱ ἀμαξήλατοι τῶν ἀγγλικῶν cabs. Ὁ-
σάκις δὲ ὁ ἀνεμὸς πνέῃ οὐριος, ὁ ἄνθρωπος προσ-
λαμβάνει καὶ αὐτὸν βοηθόν, πηγνύων μικρὸν
ἱστὸν πρόσθεν τοῦ κιβωτίου καὶ ἀναπεταννύων
ἐπ' αὐτοῦ ἱστίον τετράγωνον, ὅπερ, ἀνέμου πνέ-
οντος σφοδροῦ, οὐ μόνον τὴν ἀπαλλάττει τοῦ
κόπου νὰ ὠθῇ τὸ ἀμάξιον, ἀλλὰ καὶ τὸν παρα-
σύρει πολλάκις πολὺ ταχύτερον τῆς ὀρέξεώς
του.

Ἠγοράσθη λοιπὸν τὸ ἀμάξιον μεθ' ὅλων του
τῶν ἀναγκίων, καὶ ὁ Κιν-Φό ἐπέβη αὐτοῦ. Ἐ-
πειδὴ δὲ ὁ ἀνεμὸς ἦτο οὐριος, ἀνεπέτασθη καὶ
τὸ ἱστίον.

— Ἐμπρός, Σούν! εἶπεν ὁ Κιν-Φό.

Ὁ Σούν παρεσκευάζετο νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὸ
δεύτερον χωρίσμα τοῦ ἀμαξίου.

— Πιάσε τὰ χέρια! ἐφώνησεν ὁ Κιν-Φό διὰ
φωνῆς μὴ ἐπιδεχομένης ἀντίρρησης.

— Ἀθόβντα . . . ἐγὼ . . . νὰ . . ., ἀπεκρίθη
ὁ Σούν, οὐτινος ἐλύγιζον ἤδη ἐκ προοιμίων οἱ
πάδες, ὡς ἵππου κεκμηκός.

— Σὺ πταίεις! ἡ γλῶσσά σου καὶ ἡ ἀνοη-
σία σου!

— Ἐμπρός, Σούν! εἶπον οἱ Φράϋ-Κραίγ.

— Πιάσε τὰ χέρια! ἐπανέλαθεν ὁ Κιν-Φό,
θεωρῶν τὸ ὑπόλοιπον τῆς οὐρᾶς τοῦ δυστυχῶς
υπηρέτου του. Πιάσε τὰ χέρια, ζῶν, καὶ χω-
ρίς ἀντιλογίαν, διότι . . .

Ὁ λιχανὸς καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τοῦ Κιν-
Φό, σχηματίζαντες ψαλλίδα, τοσούτον καλῶς
συνεπλήρωσαν τὸ νόημά του, ὥστε ὁ Σούν ἀ-
νῆρτησεν ἀπὸ τῶν ὤμων του τὸν ἱμάντα καὶ ἔ-
δραξε τοὺς κύφωνας διὰ τῶν δύο του χειρῶν.
Ὁ Φράϋ καὶ ὁ Κραίγ ἐτάχθησαν ἐκατέρωθεν τοῦ
ἀμαξίου, καί, τῇ βοηθείᾳ τῆς αὔρας, ἐκίνησαν ἐ-
λαφρῶς τριποδίζουσα ἡ συνοδία.

Ἀδύνατον εἶνε νὰ περιγραφῇ ἡ ἐνδόμυχος
ἀλλ' ἀνίσχυρος λύσσα τοῦ Σούν, μεταβληθέντος
εἰς ἵππον. Ὁ Φράϋ ἐν τούτοις καὶ ὁ Κραίγ συ-
νήνεσαν πολλάκις νὰ τὸν ἀντικαταστήσωσιν. Εὐ-
τυχῶς δὲ ὁ νότιος ἀνεμὸς τοὺς ἐβοήθησε δι-
αρκῶς, καὶ τὰ τρία τέταρτα τοῦ κόπου εἰς αὐ-
τὸν πρέπει νὰ καταλογισθῶσιν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ
ἀμάξιον ἦτο ἱσοσταθμῆς ἔνεκα τῆς θέσεως τοῦ
κεντρικοῦ τροχοῦ, τὸ ἔργον τοῦ κρατοῦντος τοὺς
κύφωνας οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἔργον πηδαλιούχου,
ὁφείλοντος νὰ τηρῇ τὴν προσήκουσαν διεύθυνσιν.

Οὕτω διέβη ταχὺς ὁ Κιν-Φό τὰς βορείους
ἐπαρχίας τῆς Κίνας, ὅτε μὲν βαδίζων, ὁσάκις
ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξαμειδιάσῃ τὰς κνή-
μας του, ὅτε δὲ τούναντιον ἀμαξευόμενος ὑπὸ
τοῦ Σούν, ὁσάκις ἤθελε ν' ἀναπαυθῇ.

Ἀποφυγὼν τὰς πόλεις Χουάν-Φού καὶ Κα-
φόγγ, ἀνέδραμε τὰς κρηπίδας τῆς διασημοῦς αὐ-
τοκρατορικῆς διώρυγος, διέβη τὴν Τσι-Νάν καὶ
τὸ Χό-Κιέν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πέ-
Τσέ-Λί, καὶ παρέδραμε τὴν σημαντικὴν πόλιν
Τιέν-Τσίν, χωρὶς καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν περίφη-
μον Παχόδαν τῶν καταχθονίων βασάνων, μήτε
νὰ διατρέξῃ τὰς περιέρους ὁδοὺς τῶν Φανῶν
καὶ τῶν Παλαιῶν Ἐνδυμάτων, μήτε νὰ προγευ-
ματίσῃ εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς «Ἀρμονίας καὶ
Φιλίας», ὅπου ὁ μουσουλμάνος Λέου-Λάο-Κι κερνᾷ
θαυμασίους οἶνους εἰς τοὺς πελάτας του, ἐναν-
τίον πάσης τοῦ Μωάμεθ ἀπαγορεύσεως, μήτε ν'
ἀφήσῃ τὸ μέγα ἐρυθρόν του ἐπισκεπτήριον εἰς
τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λιν-Τσίγγ-Τάγγ, ἀντιβασίλειος
τῆς ἐπαρχίας.

Ὁ Κιν-Φό ἀμαξευόμενος πάντοτε καὶ ὁ Σούν
ἀμαξεύων, διέβησαν τὰς προκυμαίας, παρήλθον
τὰ προάστεια, τὴν ἀγγλικὴν καὶ ἀμερικανικὴν
παραχώρησιν, τὴν πεδιάδα καὶ τοὺς ἀγρούς,
καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν εἰς Πεκίνον φέρουσαν καὶ
εἰκοσιτεσσάρων λευγῶν ἔχουσιν μῆκος πλακό-
στρωτον ὁδόν, ἔφθασαν εἰς Τόγγ-Τσέου σῶσι καὶ
ἀβλαβεῖς, ὁ μὲν Κιν-Φό ἀξίζων πάντοτε διακο-
σίας χιλιάδας ταλλήρων, οἱ δὲ Κραίγ-Φράϋ ῥω-
μαλέσι ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς ὁδοιπορίας, καὶ ὁ Σούν

καταβεβλημένος, ἀπειρηκώς, παραλύτους ἔχων τοὺς πόδας καὶ τριῶν μόλις δακτύλων οὐράν.

Ἦτο ἡ 19 Ἰουνίου, καὶ ἐπτά μόνον ὑπελείποντο ἡμέραι μέχρι τῆς δεδομένης εἰς τὸν Βάγγ προθεσμίας.

Ποῦ ἦτο ὁ Βάγγ;

[Ἐπεται συνέχεια]

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Β'

Ἀστερνός καὶ Πούλιω.

Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ, καλὴ σπέρα τῆς ἀφεντιάς σας!

Μνιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν μνιὰ γυναῖκα κ' εἶχε δύο παιδιὰ, τῶνα ἄσρηνικὸ καὶ τοῦλεγαν Ἀστερνὸ καὶ τ' ἄλλο θηλυκὸ καὶ τοῦλεγαν Πούλιω. Μνιὰ μέρα πῆγεν ὁ ἄνδρας τῆς εἰς τὸ κυνήγι καὶ τῆς ἤφερ' ἕνα περστέρι καὶ τῆς τό δωσε νὰ το μαγειρέψῃ, γιὰ νὰ φᾶν. Ἐκεῖνη πῆρε τὸ περστέρι, τὸ κρέμασε εἰς τὸ περόνι κ' ἐβγῆκεν ὄζω νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τῆς γειτόνισσας. Τότες παγαλὶν ἡ γάτα, γλέπει τὸ περστέρι κρεμασμένον εἰς τὸ περόνι, ῥίχτηκε καὶ τό φτακε καὶ τό φαγε. Σὰν ἦρθε τὸ γέωμα, σκώθηκαν ἀπ' τὴν κουβέντα, καὶ παγαλὶν ἡ γυναῖκα νὰ βρῇ τὸ περστέρι καὶ δέν το βρίσκει. Κ' ἐννοίωσε πῶς τό φτακεν ἡ γάτα, καὶ φοβήθηκε, μὴν τὴ μαλώσῃ ὁ ἄνδρας τῆς. Ἐκοψε τὸ βυζὶ τῆς καὶ τὸ μαγέρεψε. Ἦρθ' ὁ ἄνδρας τῆς ἀπ' ὄζω καὶ τῆς λέει: «Ἐ, γυναῖκα! Μαγέρεψες τίποτας νὰ φάμε;» — «Μαγέρεψα», τοῦ λέει καὶ στρώνει τὸ σουφρὰ καὶ φέρνει καὶ τὸ φαγεῖ νὰ φάγῃ. — «Κάτσε, γυναῖκα, νὰ φάμε», τῆς λέει ὁ ἄνδρας. — «Ἐφαγα γῶ», τοῦ εἶπε, «τώρα πὸ λίγη ὥρα γιὰ τ' ἀργησες νὰρθης». Σὰν ἔχαψεν ὀλίγο φαγὶ ὁ ἄνδρας, — «Τί νόστιμο κρεῖας εἶναι», λέει: «δὲν εἶχα φάει ποτέ μου τέτοιο!» Ὑστερα τοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα. — «Τοῦτο καὶ τοῦτο ἔπαθα· εἶχα τὸ περστέρι κρεμασμένον εἰς τὸ περόνι καὶ πῆγα νὰ φέρω ξύλα καὶ γύρισα καὶ δὲν τοῦθρα· τοῦχε πὰρ' ἡ γάτα· τί νὰ κάμω κ' ἐγώ; ἔκοψα τὸ βυζὶ μου καὶ τὸ μαγέρεψα, κι' ἂν δὲν τὸ πισεύης, νὰ το!» καὶ τοῦ τὸ δείχνει. — «Τί νόστιμο κρεῖας εἶναι τὰνθρώπινο, γυναῖκα!» εἶπε: «ἔξερεις τί νὰ κάνουμε; Νὰ σφάξουμε τὰ παιδιὰ μας, νὰ τα φάμε· αὐτοὶ τὸ πουργὸ νὰ πᾶμε εἰς τὴν ἐκκλησιά, καὶ σὺ νὰ φύγῃς γληγορώτερα καὶ νὰρθῃς νὰ τα σφάξῃς καὶ νὰ τα μαγειρέψῃς, νὰρθῶ κ' ἐγώ, νὰ φάμε». Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα κουταβάκι καὶ τᾶκουεν ὅτ' ἤλεγαν. Κ' ἐκεῖ ποῦ κοιμοῦνταν τὰ παιδιὰ, πῆγε τὸ σκυλὶ καὶ ἀλυχτούσε, — «ἄπ! ἄπ!» κι' ἀκούονταν μιὰ φωνή, κ' ἔλεγε. — «Σκώθητε! θάρρη ἡ μάνα σας νὰ σας σφάξῃ» — «Τοῦτ! τοῦτ!» ἔλεγαν αὐτά. Τὸ σκυλὶ πάλι τὸ χαβά τ', ἤκανε τὸ ἴδιον. Τότες σὰν ἀκουσαν καλὰ, σκώθηκαν γλήγορα κ' ἤθελαν νὰ φύγουν. —

«Τί νὰ πάρουμε κοντὰ μας, μὴρ' Πούλιω;» λέει τὸ παιδί. — «Δὲν ξέρω, Ἀστερνέ μου», τοῦ εἶπεν ἡ κοπέλλα, «παρ' ἕνα μαχαίρι, ἕνα χτένι, κ' ἕν' ἀπλόχερο ἄλας». Τὰ πῆρ' αὐτὰ, καὶ κίνησαν καὶ πῆγαν ὡς ἕνα μέρος· πῆραν καὶ τὸ σκυλὶ κοντά.

Κ' ἐκεῖ ποῦ περβόταγαν, νὰ κ' εἶδαν μακριὰ τὴ μάνα τους, ποῦ τὰ κυνήγαε· γυρνάει ὁ Ἀστερνός καὶ λέει: — «Μὴρ' γιὰ, ἡ μάνα μας μᾶς κυνηγάει· θὰ μας φτάσῃ!» — «Περβότα, μᾶτια μου», τοῦ λέει ἡ τσοῦπρα, «καὶ δέ μας φτάνει». — «Μᾶς ἔφτακε, μὴρ' Πούλιω», λέει τὸ παιδί, «γιὰ!» — «Ῥίξε τὸ μαχαίρι ὀπίσω σου», τοῦ λέει ἐκεῖνη. Καὶ τό ῥίξε καὶ γίνηκεν ἕνας κάμπος, ποῦ δὲν εἶχ' ἄκρα. Ἐκεῖνη ἀπ' τὴ γληγορότατα τῆς πάλι τὰ φτακε. — «Μᾶς ἔφτακε», λέει πάλι τὸ παιδί. — «Περβότα καὶ δέ μας φτάνουν». — «Μᾶς ἔφτακαν», λέει. — «Ῥίξε τὸ χτένι γλήγορα». Ἐρρίξε τὸ χτένι, καὶ γίνηκε ἕνα πηχτὸ ῥουμάνι. Ἐκεῖνη ἀπέρασε κι' ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὴν τρίτη βολὰ ἔρριξαν τ' ἄλας καὶ γίνηκε θάλασσα, καὶ δέ μπόρεσαν νὰ περάσουν. Στάθηκε τότες ἡ τσοῦπρα καὶ κύτταζε πέρα, καὶ τῆς λέει ἡ μάνα τῆς: — «Γύρισε ὀπίσω, μᾶτια μου, καὶ δέ σας κάνω τίποτας». Αὐτὰ δέ θέλησαν. Ἐκεῖνη τὰ φοβέριζε καὶ χτυποῦσε τὰ στήθια τῆς ἀπὸ τὸ γενάτι τῆς. Ἐκεῖνα πάλι δέ θέλησαν νὰ τὴν ἀκούσουν καὶ κίνησαν νὰ φύγουν.

Καὶ σὰν πῆγαν ὡς ἕνα μέρος μακριὰ, λέει ὁ Ἀστερνός: — «Εδίδασα, Πούλιω!» — «Περβότα», τοῦ εἶπεν αὐτὴ, «κ' ἐκεῖ πέρα εἶν' ἡ βρύση τοῦ βασιλιᾶ καὶ πίνεις». Πάλι σὰν πῆγαν κάμποσον τόπο, λέει τὸ παιδί: — «Διψῶ, θὰ σκάσω!» Κ' ἐκεῖ βρῆκαν μνιὰν ὀμπλὴ ἀπὸ λύκο μὲ νερό, καὶ τῆς λέει: «θὰ πιῶ ἀπὸ δῶ». — «Μὴν πίνης», τοῦ λέει κείνη, «γιατί γίνεσαι λύκος καὶ μὲ τρώς». Δὲν πίνω, ἂν ἦν ἔτσι!» καὶ κίνησαν πάλι. Πᾶν, πᾶν, βρίσκουν μνιὰν ὀμπλὴ ἀπ' ἄρνι μὲ νερό, καὶ τῆς λέει τὸ παιδί. — «Θὰ πιῶ ἀπὸ δῶ, δέ βαστάω, ἔσκασα!» — «Μὴν πίνης», τοῦ λέει ἡ Πούλιω, «γιατί θὰ γείνης ἄρνι καὶ θὰ σε σφάξουν». — «Θὰ πιῶ», εἶπε, «κι' ἄς με σφάξουν». Κ' ἤπιε, καὶ γίνηκεν ἄρνι, καὶ πᾶνε ἀπὸ πῖσω καὶ βήλιαζε. — «Μπέ, Πούλιω, μπέ, Πούλιω!» — «Ἐλα κοντὰ μου», εἶπεν ἡ Πούλιω, καὶ πῆγαν κάμποσο καὶ βροῖκαν τὴ βρύση τοῦ βασιλιᾶ κ' ἤπιαν νερό. Τότες λέει ἡ Πούλιω τ' ἄρνι: — «Κάτσε, μᾶτια μου, ἐδῶ μὲ τὸ σκυλὶ». Κι' αὐτὴ πῆγε καὶ περικάλεσε τὸ θεὸ ἀπὸ κάτω εἰς ἕνα κυπαρίσσι, ψηλὸ ψηλό. — «Θέ μου, δό μου δύναμι, νὰναβῶ εἰς τὴν κορφή αὐτοῦ τοῦ κυπαρισσιοῦ, καὶ μου ἀπώσωσε τὴν εὐχή!» Καὶ δύναμη θειοτική τὴν ἀνάβασ' ἀπάνω εἰς τὸ κυπαρίσσι, κ' ἐκεῖ ψηλὰ, ποῦκατσεν αὐτὴ, γίνηκεν ἕνας θρόνος ὀλόχρυσος, καὶ τ' ἄρνι κατσε μὲ τὸ σκυλὶ ἀποκάτω εἰς τὸ κυπαρίσσι κ' ἔβασκε. Σ' ὀλίγη ὥρα ἦρθαν

οἱ δοῦλοι τοῦ βασιλιᾶ νὰ ποτίσουν τᾶλογα, καὶ σὰν ζύγωναν εἰς τὸ κυπαρίσσι, τ' ἄλογα σκιάχτηκαν κ' ἔκοψαν τὰ καπίστρια κ' ἔφυγαν ἀπὸ τῆς ἀχτίδος τῆς Πούλιως, ποῦτανε πολὺ ὁμορφη κ' ἔλαμπε ἀπ' ἀπὸ τὸ κυπαρίσσι. — «Καταίβα κάτω», τῆς λέν οἱ δοῦλοι, «γιατί φοβοῦνται τᾶλογα νὰ πιοῦν νερό». — «Δὲν καταβαίνω», τοῦς λέει, «ἄς πιοῦν τ' ἄλογα νερό, ἐγὼ δέ σας κάνω τίποτες». — «Καταίβα», τῆς λέν πάλι. — «Δὲν καταβαίνω». Παγαλίνουν τότες εἰς τὸ βασιλόπουλο καὶ τοῦ λέν τὸ καὶ τό κοντὰ εἰς τὴ βρούσι, «ψηλὰ εἰς ἕνα κυπαρίσσι κάθεται μνιὰ κοπέλλα καὶ λάμπ' ἡ ὁμορφιά τῆς· κι' ἀπὸ τῆς ἀχτίδος τῆς σκιάζονται τᾶλογα, καὶ δέ θέλουν νὰ πιοῦν, καὶ τῆς εἶπαμε νὰ καταβῇ, καὶ δέ θέλει. Σὰν ἀκουσε αὐτὰ τὸ βασιλόπουλο, σκώνεται καὶ παγαίνει, καὶ τῆς λέει κι' αὐτὸ νὰ καταβῇ καὶ δέ θέλῃ. Καὶ τῆς λέει καὶ δεύτερη φορὰ καὶ τρίτη. — «Καταίβα, θὰ κόψουμε τὸ κυπαρίσσι, ἂν δὲν καταβῇς». — «Κόψε το», λέει κείνη, «δὲν καταβαίνω». Κ' ἔτσι πῆραν ἀνθρώπους νὰ κόψουν τὸ κυπαρίσσι, κ' ἐκεῖ ποῦ τό κοφταν, πᾶγαινε τ' ἄρνι κ' ἔγλυψε τὸ κυπαρίσσι, καὶ γίνονταν διπλὸ ἀπ' ὅτ' ἦταν. Ἐδειραν, ἔδειραν νὰ το κόψουν, δέ μπόρεσαν. — «Φύγετ' οὔλοι ἀπὸ δῶ», λέει τότες τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τὸ θυμὸ του, κ' ἔτσι ἔφυγαν οὔλοι. Πᾶνει τότες ἀπ' τὸν καὶ μὸ του εἰς μνιὰ γρηᾶ, καὶ τῆς λέει: — «Ἄν μου καταβῇς ἐκεῖνην τὴν τσοῦπρα ἀπ' τὸ κυπαρίσσι, θὰ σου γιουμίσω τὸ φέσι φλουρί». — «Ἐγὼ νὰ σου τὴν καταβῶ», λέει ἡ γρηᾶ καὶ παίρνει ἕνα σκαφίδι κ' ἕνα κόσκινο κι' ἀλεῦρι καὶ παγαίνει ἀποκάτω εἰς τὸ κυπαρίσσι καὶ βάνει ἀνάποδα τὸ σκαφίδι καὶ τὸ κόσκινο, κ' ἔτσι κοσκίναγε. Γλέπ' ἡ τσοῦπρα τότες ἀπ' τὸ κυπαρίσσι καὶ φωνάζει: — «Ἀλλιῶς, βάβω, τὸ σκαφίδι, ἀλλιῶς καὶ τὴν κοσκινάδα». Ἡ βάβω πάλι καμώνονταν πῶς δὲν ἀκουγε, κ' ἔλεγε: — «Ἀχ, μᾶτια μου, ποιά σαι; δὲν κούγω». — «Ἀλλιῶς τὴν πυκνάδα, ἀλλιῶς καὶ τὸ σκαφίδι», τῆς λέει καὶ δευτέρου καὶ τρίτου. Ἡ βάβω τῆς ματαλέει: — «Δὲν ἀκούγω μᾶτια μου! ποιά σαι; δέ γλέπω. Ἐλα νὰ μου δείξης, ἔτσι νάχῃς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ». Κ' ἔτσι ἡ κόρη ἀπὸ λίγο λίγο καταβῆκε, κι' ὄντας πῆγε νὰ τῆς δείξῃ, ἔσιε βγῆκε τὸ βασιλόπουλο, ποῦ ἦταν ἐκεῖ κρυμμένο, καὶ τὴν ἄρπαξε, καὶ τὴν πᾶει καὶ τ' ἄρνι καὶ τὸ σκυλὶ ἀκλοθοῦσαν ἀπὸ πῖσω. Καὶ σὰν πῆγαν εἰς τὸ βασιλικὸ παλάτι, ἔκαμε χαρὰ καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα. Ὁ βασιλεὺς ἀγάπησε τὴ νύφη του παραπολὺ, κ' ἡ βασίλισσα τὴ φτόνησε. Μνιὰ μέρα, ποῦ βγῆκε τὸ βασιλόπουλο ὄζω, φωνάζ' ἡ βασίλισσα τῆς δούλαις καὶ τῆς λέει νὰ πάρουν τὴ νύφη τῆς νὰ σεργιανίσ' εἰς τὸ μπαζέ, καὶ νὰ τὴ ῥίξουν εἰς τὸ πηγάδι. Κ' ἡ δούλαις ἔκαμαν καθὼς ἐπρόσταξεν ἡ βασίλισσα, καὶ τὴν ἔρριξαν

εἰς τὸ πηγάδι. Ὑστερα σὰν ἦρθε τὸ βασιλόπουλο καὶ δὲν τὴν εἶδε, ῥωτάει τὴ μάνα του: — «Μάνα, ποῦ εἶν' ἡ νύφη;» — «Ὄζω», τοῦ εἶπ' αὐτὴ, «πῆγε νὰ σεργιανίσῃ καὶ καλὰ ποῦ δὲν εἶν' αὐτὴ ἐδῶ τώρα», εἶπε, «νὰ σφάξουμε τ' ἄρνι». — «Ἀλήθεια», εἶπαν κ' οἱ ἄλλοι.

Ἀκούει τ' ἄρνι αὐτὰ, τρέχει εἰς τὸ πηγάδι καὶ λέει τῆς Πούλιως: — «Μὴρ' Πούλιω, θὰ με σφάξουν». — «Τσῶπα, μᾶτια μου, καὶ δέ σε σφάξουν». — «Μὴρ' γιὰ, τροχοῦν τὰ μαχαίρια· μ' ἔπιασαν! θὰ με σφάξουν!» — «Τί νὰ σε κάμω, μᾶτια μου;» τοῦ λέει, «μὲ γλέπεις κ' ἐμένα ποῦ εἶμαι». Τότες ἡ δούλαις ἔπιασαν τ' ἄρνι καὶ πῆγαν νὰ το σφάξουν, κ' ἐκεῖ ποῦ τοῦ ἀκούμβησαν τὸ μαχαίρι, ἐπερικάλεσεν ἡ Πούλιω τὸ θεὸ κ' εἶπε: — «Θέ μου, τὸν ἀδερφό μου σκοτώνουν, κ' ἐγὼ κάθουμαι εἰς τὸ πηγάδι!» Κοπαγιά, πετάχτηκε ἀπ' τὸ πηγάδι καὶ πῆγε κ' ἦρθε τ' ἄρνι, ποῦ τοῦ ἔχαν κομμένο τὸ λαίμω. Σκούζει, φωνάζει νὰ τ' ἀφήσουν. Τοῦχαν κόψει. — «Τ' ἄρνι μου», λέει αὐτὴ, σκούζει, φωνάζει: «τ' ἄρνι μου!» Παρηγοριὰ δὲν ἔχει. Παγαίνει ὁ βασιλεὺς. — «Τί θέλεις», τῆς λέει, «φλουρένια μου; πές μου τί θέλεις νὰ σου δώσω γῶ». — «Τίποτες», λέει αὐτὴ, «τ' ἄρνι μου, τ' ἄρνι μου!» — «Τώρα, ὅτι γέννηκε γέννηκε», τῆς λέει, «μὴν τσῶπα!» Καὶ σὰν τὸ μαγέρεψαν, ἔβαλαν νὰ φᾶν. — «Ἐλα νὰ φάμε», τῆς λέν. — «Ἐφαγα», λέει αὐτὴ, «δὲν τρώγω τώρα ἄλλω». — «Ἐλα, καλὴ, ἔλα», τῆς λέν. — «Φάτε, σὰς λέγω, ἔφαγα ἐγώ». Κι' ὄντας σκόλασαν ἐκεῖνοι ἀπ' τὸ φαγεῖ, πῆγε αὐτὴ καὶ μάζωξεν οὔλα τὰ κόκαλα καὶ τὰ βάλε εἰς μνιὰ στάμνα καὶ τὰ θαψε μέσα εἰς τὸν μπαχσέ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ τὰ θαψε, φύτρωσε μνιὰ μνηλιὰ ψηλὴ, ψηλὴ, κ' ἔκαμεν ἕνα μῆλο χρυσό. Καὶ πολλοὶ πῆγαν νὰ το φτάσουν, καὶ δέ μπόρεσαν, γιὰ τὸ ὅσο ζύγωναν εἰς αὐτὴν, τόσο ψηλῶνεν ἡ μνηλιὰ. Μόν' ἡ Πούλιω ὄντας σίμωνεν, χαμῆλωνε πάλι. Κ' εἶπε τοῦ βασιλιᾶ ἡ Πούλιω: — «Ὅλοι πᾶσκεταν καὶ δέ φτάσκεταν τὸ μῆλο, ἄς πᾶνω κ' ἐγώ, θάρρω καὶ τὸ φτάκω». — «Πῆγαν», τῆς λέει, «τόσοι ἄξοι παραπολὺ νὰ το φτάκουν, καὶ δέ μπόρεσαν, καὶ θὰ το φτάκῃς ἐσύ;» — «Ἄς πᾶγω κ' ἐγώ», τοῦ εἶπε, «κάμε μου τὸ χατῆρι!» — «Σύρε καὶ σὺ», τῆς εἶπε. Καὶ μόνε ζύγωσε, χαμῆλωσ' ἡ μνηλιὰ κ' ἔφτασε τὸ μῆλο ἡ Πούλιω. Καὶ τῆς λέει τὸ μῆλο: — «Ἀπὸ γάλι γάλι τράβα, νὰ μὴ με κόψῃς». Καὶ τὸ πῆρε καὶ τὸ βάλε εἰς τὴν τσέπη τῆς καὶ φωνάζει. — «Ἐχε γιὰ, γλυκύτατέ μου πεθερὲ, κι' αὐτὴ ἡ σκύλα ἡ πεθερά μου τὸν ὕπνο ποτὲ νὰ μὴ χορτάσῃ». Κ' ἔφυγε καὶ δέ ματαγύρισε.

Κι' ὁ Θεὸς τὰ λυπήθηκε, κ' ἔτσι γίνηκεν ἡ Πούλιω πούλιω κι' ὁ Ἀστερνός ἀστερνός.

(Ἐπονται αἱ παρατηρήσεις)

N. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

ΤΑ ΟΨΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Περὶ τῶν ὄψων, ἅτινα παρατίθενται εἰς τὰ πολυτελῆ γεύματα τῶν πλουσίων κατοίκων τοῦ Οὐρανίου Κράτους, τοσαῦτα περιέχουσιν αἱ ἀφηγήσεις τῶν μέχρι τοῦδε περιηγητῶν παράξενα καὶ ἀπίθανα, ὥστε θὰ ἐπλανᾶτο μέγας ὁ πλήρης παρέχων πίστιν εἰς αὐτάς. Τὰ γεύματα ταῦτα, οἷα περιγράφονται ἐν τῇ σοφῇ βίβλῳ τοῦ 'Γουέν-Τσέου-Τσάι, περιφήμου ποιητοῦ καὶ δ-ψογνώστου ἀκμάσαντος κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα καὶ συντάξαντος ὁλόκληρον τόμον περὶ προσφαγίων, — ἔχουσι πολλὴν ἀναλογίαν πρὸς τὰ δεῖπνα τῶν Εὐρωπαίων, τὰ διακρινόμενα ἐπὶ τῇ ποικιλίᾳ καὶ τῇ ἐξαιρέτῳ τέχνῃ, μεθ' ἧς παρασκευάζονται. Παρατίθενται δὲ συνήθως τὰ σινικά ταῦτα γεύματα, ὧν ὁ ὄγκος δύναται νὰ καταπλήξῃ καὶ τὸν κραταιότερον στόμαχον, ἐν ἡμέραις ἐπισήμων ἑορτῶν, καὶ ἐν ἐστιατορίοις, ἅτινα παρὰ τὸ κινεζικὸν ἔθος εἰσὶν εὐρύταται οἰκίαι διώροφοι καὶ ἐνίοτε τριώροφοι. Καὶ τὸ μὲν μαγειρεῖον καὶ ἡ μεγάλη δημοσία αἰθουσα κατέχουσι τὸ πρῶτον πάτωμα, ἄλλαι δὲ αἰθουσαι καὶ ἰδιαιτέρα δωμάτια ὑπάρχουσιν εἰς τὰ ἀνώτερα πατώματα.

ἵνα λάβῃ ὁ ἀναγνώστης ἀκριβῆ ὁπωσοῦν ἰδέαν τῶν ἐπισήμων τούτων συμποσίων, ἀρκεῖ, νομίζομεν, νὰ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα τὸν κατάλογον γεύματος, ὅπερ παρέθηκε τὴν 9 'Ιανουαρίου 1874 ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Τουτσέου ναυστάθμου κ. Prosper Giquel, Γάλλος τὸ γένος, πρὸς τὴν Α. 'Εξ. τὸν Τσέν-Πάο-τσέν, αὐτοκρατορικὸν ἐπίτροπον ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν τῆς αὐτοῦ Ναυτικῆς Σχολῆς.

Ὁ κατάλογος οὗτος ἔχει ὡς ἐξῆς:

Ὁψα κύρια.

Φωλεαὶ χελιδόνων μετ' ὧν περιστερᾶς.
Πτερύγια καρχαρίου μετὰ καραβίδων
Σκόμβοι μετ' ἀγρίων νησῶν.
Νήσσα μετὰ λαχάνου.

Ὁψα παρατιθέμενα ἐντὸς κυπέλλων πρὸ ἐκάστου δαιτυμόνος.

Φωλεαὶ χελιδόνων.
Πτερύγια καρχαρίου.
Λαχανικά.
Πόδες νησῶν μετὰ μυκήτων.
Ὀρτυγες ὀπαί.
Περিসτερὰ τηγανίται εἰς τεμάχια.
Παροφίς ἐκ διαφόρων τρωγαλίων.

Ὁψα συμπληρωτικά.

Χοιρομήρειον μετὰ μέλιτος.
Πολτός (puée) ἐκ πύσων.
Λαχανικά.
Ἰχθυς.

Ἐπιδόρπια.

Τυρός ἐκ πύσων καὶ ρίζης βαμβοκαλάμου.
Ρίζαι βαμβοκαλάμου.
Ὀρνίθια.
Θεορείδια.

Ὁπώραι ξηραὶ διαφόρων εἰδῶν.
Ὁπώραι σακχαρόπηκτοι.
Ὁπώραι πρόσφατοι.

Ὁψα πάρεργα.

Χοιρομήρειον καὶ ὀρνίθια.
Ἰχθυς καὶ στόμαχοι πτηνῶν.
Νήσσα καὶ κότελ ἐτταὶ χοίρειαι.
Ἐντερα χοίρου καὶ πολφοί.

Ὁψα τιθέμενα πρὸ ἐκάστου δαιτυμόνος.

Ἀμύγδαλα, σπόροι ὑδροπέποντος.
Ἀπίδια, πορτοκάλια.

Ὁψα σακχαρόπηκτα καὶ παστὰ τιθέμενα πρὸ ἐκάστου δαιτυμόνος.

Πλακούντια ἀλατόπαστα.
Ζωμός χοιρομήρειου.
Ζωμός ἐκ κρέατος χοίρειου, ὀρνιθίου καὶ καραβίδων.
Πλακούντια σακχαρόπαστα.
Κύπελλον περιέχον ὀπώρας λωτοῦ.
Κύπελλον γάλακτος ἐξ ἀμυγδάλων.

Κρέατα ὀπαὶ καὶ βραστά.

Χοιρίδιον ὀπτόν.
Νήσσα ὀπτή.
Ὀρνίθιον βραστόν.
Κρέας χοίρειον βραστόν.

Ὁψα παρενθετικά (Entremets).

Πλακούντια μετὰ ζωμοῦ.
Φασιανὸς τηγανίτης.

Τὰ ἐν τέλει τοῦ γεύματος παρατιθέμενα.

Κρέας πρόβειον μετὰ ἐμβάμματος.
Πηκτή ἐξ ἀμυγδάλων.
Λάχανον λευκόν.
Κρέας χοίρειον μετὰ ἐμβάμματος.
Βῶλοι ὀρυζίου βραστοῦ.
Κύπελλα πλήρη πρασίνου τεύου.

Τινὰ τῶν ὄψων τούτων εἰσὶν ἐκ φύλης γνωστά ἐν Εὐρώπῃ, θεωρούμενα ὡς ὑπερβαλλόντως ἀλλόκοτα. Τὰ ὡς λ.χ. τὰ λεγόμενα σαπρὰ, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ὡς οἰκοσίων νησῶν, τὰ ὁποῖα, ὅπως διατηρῶνται καλῶς, περιτυλίσσονται ἐν τὸς καλύμματος ἐκ στάκτης, ἀσβέστου, κόνεως τεύου, κόνεως γλυκοβρίζης κτλ. Διὰ τοῦ μέσου τούτου τὸ χρώμα τοῦ κρόκου τοῦ ὡοῦ ἀλλοιοῦμενον βαθμυδὸν γίνεται ἐν ἀρχῇ μὲν πράσινον, εἶτα μέλαν· ὅσον δὲ βαθύτερον γίνεται τὸ χρώμα τοῦ κρόκου, κατὰ τοσοῦτον τὸ ὦν ἡδύτερον εἰς τὴν γεῦσιν.

Αἱ φωλεαὶ τῶν χελιδόνων (Γέν-βὸ) κατασκευάζονται ὑπὸ τῶν πτηνῶν τούτων διὰ θαλασσίον τινὸς χυμώδους φυτοῦ, τοῦ γελιδίου (gelidium), εἶνε ὄψον περιζήτητον ἐν Κίνα· συνάξουσιν δὲ αὐτὰς ἐν 'Ιάβα, Βορνέω καὶ Ταπροβάνῃ· ἀλλ' αἱ καλλίτεροι πωλοῦνται ἐν 'Αμουά, τιμώμεναι μέχρι 35 δολλαρίων τὸ κάττιον, ἥτοι 1 καὶ 1/3 ἀγγλ. λίτρας, καὶ αἱ κατωτέρας ποιότητος 16 δολλάρια. Μαγειρεύονται δὲ εἴτε μετὰ ζωμοῦ ὀρνιθίου, εἴτε μετὰ γάλακτος ἀμυγδάλων, καὶ ἀπαιτεῖται πολλὴ προσοχὴ πρὸς ἐπιτυχὴ παρασκευήν. Κατὰ τὴν γεῦσιν δὲ καὶ τὴν ὄψιν ὁμοιάζουσι πολὺ μετὰ τὴν ἔψην πρὸς πολφοῦς (φιδέ).

Τὰ πτερύγια τοῦ καρχαρίου ἐξηραμένα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ εἰδός τι ὁλοθυρίων ἐξηραμένων καὶ καπνιστῶν εἰσὶν ὡσαύτως ἐκ τῶν μᾶλλον περιζήτητων λιχνευμάτων. Ἡ γεῦσις τῶν πτερυγίων ἐνθυμίζει πως εἶδος ἰχθύος, τὸ σαλάχιον· τὰ ὁλοθύρια ὅμως ἔχουσι γεῦσιν λίαν ἀηδῆ.

Οἱ Κινέζοι μεταχειρίζονται ἀφθόνως τὸ ἔλαιον εἰς παρασκευὴν τῶν ὄψων αὐτῶν, οὐχὶ ὅμως ἔλαιον κίκινον (ρίτσινόλαδο), ὡς ὑπὸ πολλῶν ἐσφαλμένως πιστεύεται, ἀλλὰ ἔλαιον σησάμου, ἀραχίδων ἢ λαχάνου. Ἡ ἔξις τοῦ τρώγειν κύνας καὶ ποντικούς φαίνεται ὅτι ὑπάρχει εἰς τινὰ μέρη τῆς αυτοκρατορίας, καὶ ὠρισμένως ἐν Καντῶν. Ἰερεὺς διαμαρτυρούμενος, ὁ κ. John Henry Gray, διαβιώσας περὶ τὰ εἰκοσιν ἔτη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καὶ ἐν Χόγκ-Κόγκ, περιγράφει λεπτομερῶς ἐν τῷ περὶ Κίνας συγγράμματι αὐτοῦ τὰ ἐστιατόρια, ἐν οἷς παρασκευάζεται τὸ κρέας τῶν κυνῶν καὶ ποντικῶν. Ἡ περὶ τῶν τελευταίων τούτων περικοπὴ τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. J. H. Gray ἔχει ὡς ἑπεται: «Τὸ κρέας τῶν ποντικῶν χρησιμεύει ὡσαύτως εἰς τροφήν τῶν κατοίκων. Ἐν τινὶ ὁδῷ τῆς Καντῶνος ὀνομαζομένη Χιγκ-λουγκ-Καί, ἐνθα πολλὰ ὑπάρχουσιν ἐργαστήρια πωλοῦντα ὀρνίθια, οἱ ποντικοὶ ἐκτίθενται εἰς πώλησιν μετὰ τῶν νησῶν, τῶν χηνῶν καὶ τῶν ὀρνιθῶν. Εἰσὶ πεπασμένοι δι' ἄλατος καὶ ἐξηραμένοι ἐν ὑπαίθρῳ, ἄνδρες δὲ καὶ γυναῖκες τρώγουσιν αὐτούς. Καίτοι δὲ τὸ κρέας τῶν ποντικῶν θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Κινέζων ὡς ἐνισχύον τὴν κόμην, πολλοὶ ἐν τούτοις τῶν γυναικῶν, ὅσαι τρώγουσι τὸ κρέας τῶν ζώων τούτων, τριχορροοῦσι. Καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, ὅτε εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς βρώσεως τῶν ποντικῶν, τὰ παρὰθύρα τῶν ἐργαστηρίων τῆς ὁδοῦ, ἢν ἀνέφερα ἀνωτέρω, εἰσὶ πλήρη ποιούτων ζώων ἐξηραμένων. Ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ τροφή αὕτη δὲν εἶνε ἐν χρήσει ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους, οὐχ ἥττον ὅμως ἢ ἔξις τοῦ τρώγειν ποντικούς παρατηρεῖται πολλαχού».

Πλὴν δὲ τῶν φαγητῶν τούτων, τῶν ἐπιχωρίων, οἱ Κινέζοι μεταχειρίζονται πρὸς τροφήν καὶ τὰ ἐν χρήσει παρ' ἄλλοις λαοῖς. Οὕτω λ.χ. τὸ χοίρειον κρέας εἶνε ἐκ τῶν συνηθεστέρων ὄψων ἐν Κίνα. Διατηροῦσι δὲ τοῦτο πάσσοντες δι' ἄλατος καὶ ξηραίνοντες εἰς τὸν ἀέρα καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, καὶ παρασκευάζουσι μετὰ λίπους ἐκ τοῦ αὐτοῦ ζώου. Τὸ δὲ χοιρομήρειον κατασκευάζουσι ξηραίνοντες πρῶτον αὐτὸ, καὶ εἶτα καλύπτοντες δι' ἀποπιονισμάτων ἐπὶ ἐν ἡ δύο ἔτη· τοῦτο δὲ ἵνα προσλάβῃ ὁσμήν τινα καὶ γεῦσιν, ἢν λίαν ἐπιζητοῦσιν οἱ τρώγοντες αὐτό.

Ὅπως δ' ἐν Εὐρώπῃ οὕτω καὶ ἐν Κίνα, ἐπαρχίαι τινὲς αὐτῆς φημίζονται διὰ τὰ φαγώσιμα αὐτῶν προϊόντα. Καὶ τὸ μὲν Πεκῖνον διακρίνεται διὰ τὰς σακχαροπάστους νήσσας· ἡ δ' εἰς μι-

κρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν κειμένη Τουλιὸν διὰ τὸ ἐξαιρετὸν ὄζος· ἐμβάμμα δὲ τι παρασκευάζομενον διὰ τῆς ζυμώσεως τῶν κυμάτων καὶ ἄλατος, οὐτινος ποιοῦνται μεγάλην χρῆσιν οἱ Κινέζοι, κατασκευάζεται μάλιστα ἐν τῇ πόλει Τσιν-Κιάγγ τῆς ἐπαρχίας Κιάγγ σου.

Οἱ Κινέζοι πλὴν τοῦ τεύου πίνουσι διάφορα οἶνοπνευματώδη ποτὰ κατασκευαζόμενα ἐκ δημητριακῶν καρπῶν. Ἐξ ὧν ἀνωτέρω εἵπομεν, δὲν πρέπει νὰ εἰκασθῇ τις ὅτι ὁ λαὸς οὗτος εἶνε λαίμαργος καὶ ἀκρατὴς γαστρός. Τὰ ἐπιζήτητα ἐκεῖνα ὄψα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὰ ἀτελεῦτητα γεύματα τῶν πλουσίων κατοίκων τοῦ Οὐρανίου Κράτους, εἰσὶν ὅλως ἄγνωστα εἰς τὰς τάξεις τῶν πενήτων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν πλειονοψυχίαν ἔθνους περιλαμβάνοντος 400 ἐκατομμύρια κατοίκων. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ Κινέζος διακρίνεται ἐπὶ ἄκρᾳ λιτότητι τῆς τροφῆς αὐτοῦ. Πιθανὸν ἐν τούτοις εἶνε ν' ἀπαντήσητε ἐνίοτε μιγάδα, μακαριστὸν ἄγοντα βίον ἀναλώμασι τῆς οἰναποθήκης τοῦ ξένου αὐθέντου αὐτοῦ· ἂν οὗτος δὲν ἀγαπᾷ τὸν βορδιγάλλειον, ἢ γεῦσις ὅμως τοῦ καμπανίτου ἔχει δι' αὐτὸν ἰδιαιτέρον θέλητρον. Ὁ γνήσιος ὅμως Κινέζος σπανιώτατα διαπράττει τοιαύτας καταχρήσεις· ἐὰν δὲ ποτε συμπέσῃ νὰ ἀπαντήσητε δυστυχῆ τινα ἐσθῆς μένον ἔχοντα τὸ βλέμμα καὶ διαγράφοντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀλλοκότους μαιάνδρους, τὴν τοιαύτην αὐτοῦ κατάστασιν ἀπόδοτε μᾶλλον εἰς τὸ ὄπιον, τὸ ἄδωρον φιλοδώρημα τῆς Ἰνδικῆς ἢ εἰς τὸ σάμ-σον, τὸ ἐκ τοῦ ὀρυζίου οἶνόπνευμα. Διὰ δύο μόνον κατὰ μῆνα δολλαρίων, ἥτοι 10 φράγκων, δύναται ν' ἀποζήσῃ ὁπωσδήποτε ὁ πτωχὸς Κινέζος· τέσσαρα δὲ δολλάρια ἀπολαμβάνων κατὰ μῆνα ζῇ ὅλως ἀνετον βίον. Ἐκ τούτου δύναται τις νὰ συμπεράνῃ τὸ εὐτελὲς τῆς δαπάνης, δι' ἧς δύναται νὰ πορισθῇ τὰ ἀπολύτως πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα. Ἐν Κίνα ἡ ἀγορὰ τῶν ἐδωδίων γίνεται διὰ τῶν λεγομένων σαπεκίων, ἥτοι ποσοστῶν νομίσματος σχεδὸν μηδαμινῶν· λόγῳ μὲν εἶνε τὸ σαπέκιον τὸ χιλιοστὸν τοῦ τάελ, οὐτινος ἡ ἀξία εἶνε σήμερον κατωτέρα 7 φράγκων· πράγματι δὲ τὸ χιλιοστὸν πεντακκοισιόστὸν τοῦ τάελ. Ἀντὶ δέκα τοιούτων σαπεκίων ὁ πτωχὸς Κινέζος δύναται νὰ ἀγοράσῃ τὰ πρὸς ἡμερησίαν διατροφήν αὐτοῦ, ἥτοι βῶλον βραστοῦ ὀρυζίου ἢ ὀλίγα χορταρικά παρὰ τοῦ περιοδεύοντος λαχανοπώλου.

Ἡ κυριωτάτη τροφή τῶν Κινέζων εἶνε τὸ βραστόν ὀρύζιον (φάν)· τόσον δὲ εἶνε κοινὴ ἡ τροφή αὕτη ἐν Κίνα, ὥστε ἡ λέξις φάν κατήντησε συνώνυμος πρὸς τὴν λέξιν φαγητόν. Ὁ Κινέζος ἐρωτῶν ὑμᾶς ἂν θέλετε νὰ φάγητε, λέγει: τσέου φάν, ὅπερ κατὰ λέξιν μὲν σημαίνει τρώγειν ὀρύζιον, κατ' ἐννοίαν δὲ ἀπλῶς τρώγειν. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ὑγιείας σας θέλων νὰ ἐρωτήσῃ, δι' ὀρυζίου πάλιν κατασκευ-

ἄξει τὴν φράσιν του· τὸ «πῶς ἔχετε;» ἐρωτᾷ ὁ Κινέζος λέγων· «τσεύ-κού-φάν-μά;»· τούτέστιν «ἐφάγετε ὀρύζιον;»· Ἐν ταῖς βορείαις ἐπαρχίαις τῆς αὐτοκρατορίας καταναλίσκονται ὡσαύτως μεγάλαι ποσότητες σίτου καὶ κεγχρίου. Ἐκ τῶν γεννημάτων τούτων, ἀφοῦ βρασθῶσι, σχηματίζονται μικροὶ ἄρτοι· ζυμῶνται δὲ καὶ ἐξαίρετα πλακοῦντια διὰ σίτου βραζομένου ἐντὸς ἐλαίου. Ἄν μετὰ τοῦ τοιούτου ἄρτου ἔχει ὁ Κινέζος καὶ τεμάχιον ἰχθύος ἢ ὀλίγα λάχανα, τὸ γεῦμα αὐτοῦ εἶνε τέλειον, ἄλλως ὁ βῶλος ὀρυζίου ἀρκεῖ πρὸς συντήρησιν τοῦ καρτερικοῦ τούτου πλάσματος.

Ἐκ τῶν προειρημένων καταφαίνεται ὅτι τὰ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Κινέζοις κρέατα καὶ λαχανικά εἰσιν οἷα σχεδὸν καὶ παρ' ἡμῖν. Ἰδιάζουσιν δὲ ἔχουσιν οἱ Κινέζοι κλίσιν πρὸς τὴν σκορδοφαγίαν, ἥς αἱ ἀναθυμιάσεις συνδυάζονται σχεδὸν διηλεκτῶς πανταχοῦ τοῦ Οὐράνιου Κράτους μετὰ τῆς ὁσμῆς τοῦ ὀπίου καὶ τοῦ ἐξ ὀρύζης οἰνοπνεύματος.

Πλὴν τοῦ τακτικοῦ προγεύματος, γεύματος καὶ δείπνου, παρατίθενται εἰς τοὺς εὐπόρους Κινέζους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καὶ πολλάκις τῆς νυκτὸς δευτερεύοντα γεύματα, ἐπὶ ποδοῶ, ὡς ἠθέλωμεν εἰπεῖν, ὅπως περιμένωσιν ἐν ὑπομονῇ τὴν ὥραν τοῦ κυρίου γεύματος. Ἐκ τούτων ἐν μὲν μετὰ τὸ προγεῦμα καὶ γεῦμα, δεύτερον μετὰ τὸ γεῦμα καὶ δείπνου. Μετὰ δὲ τοῦτο ἔρχεται τὸ *τιέν-τοιν*, ὅπερ συνίσταται ἐκ πλακοῦντος ὀστρείδων καὶ ποτηρίου γενναίου ἰσπανικοῦ οἴνου, καὶ λαμβάνεται ἐν τῇ ζαχαροπλασείᾳ· ἔσχατον δὲ ὡς ἀναψυκτικὸν ἐπέρχεται τὸ *κού-γιά*, ὅπερ βοηθεῖ ὅπως διέλθῃ τις ἄπνουν νύκτα χωρὶς νὰ πεινάσῃ. Πρὸς θεραπείαν τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων ὀρέξεων τροφῆς ὑπάρχουσι πολυάριθμα κινητὰ ἐστιατόρια, περιεγόμενα διὰ τῶν ὁδῶν ὑπὸ καπήλων, ὧν αἱ κραυγαὶ ποικίλλουσι κατὰ τὰ πωλούμενα ὄψα· οὕτω καθ' ὅλην μὲν τὴν πρωτὴν πωλοῦνται πλακοῦντια ἐκ σίτου βρασθέντος μετ' ἐλαίου ἢ ἄρτοι θερμοὶ ἐκ τετριμμένου ὀρυζίου βραστοῦ. Τὴν μεσημβρίαν αἱ κραυγαὶ πληθύνονται· εἶνε τότε ἡ ὥρα τῆς πωλήσεως τῶν κυάμων, τοῦ βραστοῦ ὀρυζίου κ. ἄ. Τὰ δὲ τὴν νύκτα διὰ μεγάλων κραυγῶν πωλούμενα εἶνε αἷμα νησῶν καὶ χοίρων βεβρασμένον καὶ ἐξηραμένον, αὐτὰ ἐψημένα μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐμβρύων ὀρνιθίων, ἀπίδια ἐψημένα κ. ἄ. τ.

Τὰ μαγειρικά τῶν Κινέζων σκευή εἶνε ὅσον ἐνεστὶν ἀπλούστατα· μία χύτρα πηλίνη καὶ τηγάνιον σιδηροῦν ἀρκούντων αὐτοῖς εἰς παρασκευὴν πάντων ἀδιακρίτως τῶν ὄψων· ἄλλ' οἱ περὶ τὴν ὀψοποιίαν ἐμπειροὶ γινώσκουσι πόσον σημαντικὴ εἶνε ἡ ἔλλειψις αὐτῆς. Τὴν θέσιν τοῦ ἡμετέρου περονίου καὶ κοχλιαρίου κατέχουσι παρὰ τοῖς Κινέζοις δύο πλατέα ραβδία ἐκ ξύλου, ὅσπου ἢ ἐλέφαντος· θαυμαστὴ δ' ἀλλοθὺς εἶνε ἡ περὶ

τὸν χειρισμὸν τῶν ραβδίων τούτων δεξιότης τῶν Κινέζων, εἴτε διὰ τῆς ἐτέρας εἴτε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Οὐχ ἥττον μεταχειρίζονται ἐνίοτε καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει, τούτεστι κοχλιάριον, μαχαίριον καὶ περόνιον· τούτων ὅμως προτιμῶσι πάντοτε τὰ ἐντόπια ραβδία, οἷον δὲ ποτε καὶ ἂν ἦνε τὸ παρατεθὲν ὄψον.

[Journal des Débats]

ΚΟΧΛΙΑΡΙΑ, ΜΑΧΑΙΡΙΑ, ΠΕΡΟΝΙΑ

Οἱ φιλοσοφῆσαντες περὶ τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ πολιτισμοῦ ἐδογματίσαν, ὅτι, ἐπειδὴ βρῶσις καὶ πόσις πλείστον συμβάλλονται εἰς διατήρησιν υγείας καὶ εὐεξίας, πρώτιστον τῶν ἀνθρώπων μέλημα, ὑπῆρξεν ἡ ζήτησις εὐμαροῦς καὶ ἀνέτου μεθόδου τοῦ τρώγειν καὶ πίνειν. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ τῶν περιγηγνητῶν οἱ ἐπιστημότατοι, ἐπισκεπτόμενοι χώρας ἀλλοτρίας, πρώτιστα καὶ μάλιστα ἡρώτων τίνι τρόπῳ ἐτρώγε καὶ ἐπινεν ἕκαστον ἔθνος, ὅπως ἐντεῦθεν εἰκάσωσι περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι τῆς παιδείας αὐτῶν καὶ τῆς ἡμερώσεως. Ἱστορικὴ ὁμως πείρα ἀπέδειξεν, ὅτι οὔτε αἱ ἀπαραίτητοι χρεῖαι τῆς διαίτης πρῶται ἐπληρώθησαν, οὔτε αἱ ἰδέαι περὶ κοσμιότητος, τρυφῆς καὶ πολυτελείας ἐφάνησαν αἰετοῦ καὶ πανταχοῦ αἱ αὐταί. Οἱ οἰκονομολόγοι καὶ οἱ αὐτοκαλούμενοι φίλοι τοῦ λαοῦ αὐστηρῶς πάνυ κατέκριναν οἰανδῆποτε τρυφήν, ἀλλ' οὐδέποτε ὠρίσαντο τί ἐστὶ τρυφή, ποῦ αὕτη ἀρχεται καὶ ποῦ λήγει ἡ ἀληθινὴ χρεῖα. Ὁ μὲν Ξενοφὼν ἀναφέρει τὴν παρακμὴν τοῦ περσικοῦ κράτους οὐ μόνον εἰς τὰ θερμὰ ἐπικράνα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χρῆσιν χειμερινῶν ἐσθῆτων καὶ χειρίδων, διότι οἱ ἀνυπόδητοι καὶ ἡμίγυμνοι Ἕλληνες ὑπελάμβανον πέλλας καὶ διφθέρας ματαίαν καὶ ἐπιβλαβὴ τρυφήν. Οἱ νῦν Εὐρωπαῖοι τούναντίον ἀποδοκιμαζοῦσι τὸν ἱματισμὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ἀπρεπῆ καὶ πτωχικόν. Ὡσαύτως εἰς τῶν ἱστοριογράφων τῆς βενετικῆς δημοκρατίας ψέγει περικαλλὴ τινα σύμβιον λόγου, προσφέρουσαν τῇ στόματι τὰ κρέατα διὰ περονίων καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἰδίων δακτύλων· ἐπιλέγει δὲ, ὅτι «οὐκ ἀπεικότως ἐτελεύτησεν ἁγία θανάτου διὰ τὴν σκανδαλώδη καὶ παρὰ φύσιν διαίταν αὐτῆς». Μεσοῦσης τῆς 16 ἑκατονταετηρίδος τρυφὴ περιττὴ ὑπελαβάνοντο αἱ θερμάστραι, αἱ πῆλιναι καὶ χαλκαὶ λοπάδες, ἰδίως δὲ αἱ ἀπὸ δρυῶν ξύλων οἰκίαι, διότι δῆθεν ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ἤρχοντο οἱ ἄνθρωποι εἰς τοίχους οἰσουλέκτους. Ἐν Σκωτίᾳ ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι ἱεράρχαι ἀπηγόρευον τοῖς μοναχοῖς τὴν χρῆσιν τῶν περονίων ὡς ἄθεον τρυφήν, ἀφ' οὗ πέντε δάκτυλοι ἤρχοντο νὰ λαμβάνωσιν ἐκ τῶν ξυλίνων πινακίων καὶ προσφέρωσιν εἰς τὸ στόμα τὰ ἐδέσματα. Σήμερον οἱ παῖδες τιμωροῦνται, ἐὰν ἐμβάψωσι τοὺς δακτύλους εἰς πινακία· οἱ σε-

μνοὶ διδάσκαλοι πάσης ἀληθινῆς ἡμερώσεως Ἕλληνες, οἱ ἄβροοι Αἰγύπτιοι καὶ Βαβυλώνιοι, οἱ περὶ τὴν τροφήν λιχνότατοι Ῥωμαῖοι ἠγνόουν τὴν χρῆσιν μαχαίριων, περονίων, κοχλιαρίων καὶ λεκανίδων. Ἰνδική, Σινική, Αἰγυπτίος, Βαβυλωνία νομίζονται ἀρχαιοτάται ἐστὶν τοῦ πολιτισμοῦ, διότι πλείστα μὲν ἐπενόησαν ὑποκείμενα τρυφῆς, ἀνεκάλυψαν δὲ πυρίτιδα, ναυτικήν πυξίδα, ὕαλον, τυπογραφίαν, χαρτοποιίαν, ὑφαντικήν καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν ἐπιστημῶν· ἄλλ' οὐδὲν ἐγίνωσκον περὶ τῶν ὀργάνων τῆς τράπεζης· καὶ σήμερον δὲ οἱ Σῖναι τρώγουσι μεταχειριζόμενοι σκυταλίδας καὶ ραβδία. Τὰ δνόματα τῶν μυρίων τοῦ σώματος μελῶν, αἱ πρώτισται καὶ πολυαριθμόταται ἰδέαι καὶ ἡ λατρεία τῶν τῆς φύσεως δυνάμεων φαίνονται παρηγμένα ἐκ τῆς *σανσκριτῆς*· ἄλλ' ἡ εὐσύνθετος αὕτη, κατὰ τὰ διανοήματα καὶ τὰς εἰκόνας πλουσιωτάτη, γλῶσσαι οὐδὲν εὖρε νὰ ἐπιθέσῃ ὄνομα εἰς κοχλιάριον, μαχαίριον, περόνιον. Οἱ λεπτότατοι τὴν ἀκοήν Ἕλληνες, οἱ ραβδίως διακρίνοντες πᾶν ῥυθμικὸν ἢ μελωδικὸν πλημμύλημα ποιητῶν, ἡθοποιῶν καὶ ῥητόρων, οἱ μέχρις ὑπερβολῆς τρυφηλοὶ Ῥωμαῖοι ἐχρῶντο κρεάγραις, πυράγραις, δικράνοις, θρίναξι κ.λ. ἄλλ' οὐχὶ καὶ τοῖς καθ' ἡμᾶς περονίοις. Ἐρευνῶν δὲ ταῦτα ἄγνωστα ἀμφοτέρους τοῖς κλασικοῖς λαοῖς, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν «βρακία» τὰ «ὑποκάμισα» τὰ «στιβάλια» τὰ «γυλέκια» τὰ ἐπανωφόρια καὶ οἱ πῆλοι, διότι μόνον ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ταῖς ἀποδημίαις ἐκαλύπτοντο τὴν κεφαλὴν, ἐφόρουσαν δὲ οἱ ἱππεῖς τῶν ὑποδήματα. Τὰ κρέατα, καλῶς ἐψημένα καὶ καταμεμελισμένα ὑπὸ τοῦ δαιτροῦ, ὅστις μόνος ἐκέντητο μάχαιραν, παρετίθεντο ἐπὶ χαμαὶ κειμένου πίνακος, ὁπόθεν οἱ συνδαιτυμόνες τὰ ἥρπαζον διὰ τῶν δακτύλων· ὁσάκις εἶχον χρεῖαν κοχλιαρίου, ἐποιούντο αὐτοσχέδιον ἐκ τοῦ κοίλου ἄρτου, ὃν ἔριπτον κατόπιν ὑπὸ τὴν τράπεζαν. Κατὰ τὸν ἀηδῆ τοῦτον τρόπον ἤριστων Μιλτιάδης καὶ Περικλῆς, Ἀριστοτέλης καὶ Ἀλέξανδρος, Ἰούλιος καὶ Αὐγουστος Καῖσαρ! Περὶ τὰ τέλη τῆς 15 ἑκατονταετηρίδος ἐνιαχοῦ τῆς Ἰταλίας ἐγένετο χρῆσις περονίων. Καίσαρες ὅμως καὶ ἀγρόται, Πάπαι καὶ ἐπαῖται μοναχοὶ ἔτρωγον διὰ τῶν δακτύλων. Ἰταλὸς, διατρίψας ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ σοφοῦ τῶν Οὐγγρων βασιλέως Ματθία, ἐξαίρει ὡς ἰδιαίτην αὐτοῦ πλεονέκτημα βασιλικῆς ἀξιοπρεπείας ὅτι ἐν τῇ ἀρίστῃ καὶ τῇ δεινῇ δὲν μολύνει τοὺς δακτύλους του, ὡς οἱ κεκαλλωπισμένοι αὐλικοὶ του. Ἐκτὸν ἔτη ὕστερον αὐτοὶ οἱ Γάλλοι συνέτασσον δηκτικὰς σατύρας κατὰ τοῦ εἰσαχθέντος εἰς τὴν αὐλικὴν τράπεζαν περονίου· οἱ Ἀγγλοὶ ἐσκώπτουν τοὺς Ἰταλοὺς προσαγορεύοντες αὐτοὺς χαλκοδοντοφόρους· οἱ δὲ καθολικώτατοι Ἰσπανοὶ ἐξηκολούθουν μιμούμενοι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἀ-

γίους του. Ἡ κλασικὴ ἀρχαιότης ἀποβάλλει πολὺ τῆς λαμπρότητος τῆς, ἡ εὐφάνταστος ῥωμαντικότης τοῦ μεσαιῶνος ἀποβάλλει πολλὰ τῶν αὐτῆς γοήτρων, ὅταν τις ἀναπολήσῃ κατὰ νοῦν τὰ συμπτώσια αὐτῶν. Οἱ Ἕλληνες ἐδημιούργησαν τέχνας καὶ ἐπιστήμας, ῥυθμίσαντες ἅπαντα σχεδὸν τὰ εἶδη τοῦ ἐπιστητοῦ· ἄλλ' ὁ τῶν νεωτέρων βίος εἶνε ἀνθρωπινώτερος, ὡς ἐπαρκῶν εἰς τὰς ζωϊκὰς καὶ ζωώδεις χρεῖας διὰ λεπτοτέρων καὶ εὐπρεπεσέων ὀργάνων. Ἐκ τοιαύτης ἐλλείψεως προέκυψαν οὐκ ὀλίγα παρεκτροπαὶ τῆς ἀσελγείας. Ὁ ἀνθρωποπρεπὲς κρίνων νὰ ἐμβάλλῃ τοὺς δακτύλους εἰς τὸν ζωμόν, νὰ κάθῃται παρὰ τὴν τράπεζαν ἡμίγυμνος, νὰ ἐπισωρεύῃ κύκλῳ αὐτοῦ πᾶν εἶδος ῥυπαρότητος καὶ δὴ καὶ νὰ ἐμῇ ἐπὶ τῆς τράπεζης, οὐδαμῶς ἐσκανδαλίζετο ἐξοκέλων εἰς ἀκόλαστον κοιλοδουλείαν. Ὁ ἀνευ αἰδοῦς ἡμίγυμνος καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν δὲν ἠσχύνετο νὰ παραλαμβάνῃ ἐταίρας καὶ χαμαιτύπας πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ συμποσίου. Μαχαίρια, περόνια, κοχλιάρια, τραπέζοι, ἀνδριάντα, χειρόμακτρα, στηρίγματα μαχαίριων κ.λ., ὅσον καὶ ἂν φανῶσι μικρὰ, εἶνε σφυγμόμετρον τῆς καθόλου ἐπιδόσεως ἀξιοπρεποῦς βίου δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ. Περόνια καὶ ἥλοι εἶνε οἱ ἱεροὶ καὶ διαπρύσιοι κήρυκες τοῦ πολιτισμοῦ, ἄτε διεγείροντες παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις καὶ ἀγρίοις λαοῖς ἀνάγκας τέως ἀγνώστους καὶ πόθον νὰ καταστήσωσι τὸν ἑαυτῶν βίον τερπνότερον διὰ βελτιόνων ὀργάνων. Ὁ ἀναλογιζόμενος ὁπόσας χημικὰς προπαρασκευὰς, ὁπόσας κατεργασίας ἀπαιτοῦσιν ὁ κασσίτερος, ὁ σίδηρος, ὁ χάλυψ εἰς παραγωγὴν τῶν πολυειδῶν τούτων ὀργάνων, ὁ λαμβάνων δὲ συγχρόνως ὑπ' ὄψιν ὁ πόσον τεραστίως ἀνεπτύχθη διὰ τούτων ἐμπόριον καὶ βιομηχανία, δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων.¹

ΕΠΑΙΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ἀνώνυμος ἐπαιτικὴ ἐταιρία ἔχουσα κεφάλαιον πολλῶν ἑκατομμυρίων. . . Μῦθος βεβαίως θὰ φανῇ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ὁ περὶ ὑπάρξεως τοιαύτης ἐταιρίας λόγος· καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέςτατον. Ἡ ἀστυνομία τῆς Βιέννης συνέλαβε κατ' αὐτὰς δύο ἀνθρώπους ὑπόπτους, οἵτινες ἐκ τῶν γενομένων ἀνακρίσεων ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν πράκτορες ἐταιρίας πρωτοφανοῦς καὶ ἀνεκτίστον. Ἡ ἐταιρία αὕτη συνίσταται ἐκ μελῶν πεντήκοντα καὶ διοικεῖται ὑπὸ τριανδρίας ἐδρευούσης νῦν ἐν Γερμανίᾳ, ἐργάζεται ἐργαστήριον ὅλον κιβδηλῶν σφραγίδων, χαρτοσήμων, συλλογὴ πλαστῶν διαβατηρίων καὶ πιστοποιητικῶν, συστατικῶν ἐπιστολῶν ὑπογεγραμμένων ὑπὸ γνωστῶν καὶ ἐπιστῶν ἀνθρώπων, κτλ. κτλ. Ὑπάρχει δὲ πρὸς τούτοις πελώριος

πίναξ περιέχων τὰ ὀνόματα πάντων τῶν συνδραμόντων εἰς φιλανθρωπικούς σκοποὺς κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη. Τῇ βοηθείᾳ λοιπὸν πλαστῶν ἐγγράφων κακοηθέστατα παρακεχαραγμένων κηρύττουσι τὴν σύστασιν καὶ οἰκοδόμησιν ὀρφανοτροφείου, τὴν ἐπισκευὴν νοσοκομείου, τὴν ἀποκόμισιν τῶν ἐρειπίων πυρποληθέντος τινὸς χωρίου καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἱ πράκτορες δὲ τῆς Ἑταιρίας ἔχοντες τὰ ἐγγράφα ταῦτα πάντα ἐν τάξει ἐπικεκυρωμένα, ἀποστέλλονται εἰς διάφορα μέρη καὶ συλλέγουσι χρήματα, ἅτινα κατατίθενται ἐν τῷ ἐταιρικῷ ταμείῳ, ἐξ οὗ λαμβάνουσιν οἱ πράκτορες πλὴν τῆς μερίδος αὐτῶν ὡς ἑταῖροι καὶ 30 % διὰ τὴν μεσιτείαν τῶν. Ἡ ἀστυνομία δραστηρίως ἐνεργήσασα, καὶ διὰ τῶν καταθέσεων ἐνὸς τῶν συλληφθέντων, κατόρθωσε νὰ συλλάβῃ τινὰ τῶν ἱσιωτῶν μελῶν ἐν Βρεσλαύᾳ καὶ φραγκοφούρτῃ, ἐνθα ὑπῆρχον ὑποκαταστήματα τῆς βδελυρᾶς ταύτης Ἑταιρίας.

* * *
Ἡ στατιστικὴ ἀπέδειξεν ὅτι τὴν Γερμανίαν λυραίνεται στρατιὰ ὅλη ἐκ 200,000 ἐπαιτῶν εἰσπραττόντων κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ 80 ἑκατομύρια φράγκων. Ἡ ἐπαιτεία εἶνε σχετικῶς ἐν ἑκ τῶν μᾶλλον προσδοκῶν ἐπαγγελμάτων. Εἰς ἐπαίτης, συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἔφερεν εἰς τὸ βαλάντιόν του περὶ τὰ 20 φράγκα, πρῶτον τριημέρου μόνον ἐπαιτείας.

M.

Διατὶ φαίνεται

ΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ ΚΥΑΝΟΥΝ;

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἡρμηνεύθη πολυτρόπως, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπαρκῶς. Κατὰ τὸν Χέλμχολς, τὸ ἡλιακὸν φῶς ἀντανakλάται ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ μορίων τοῦ ἀέρος. Τὰ μόρια ταῦτα, ὄντα λίαν μικρά, ἀντανakλῶσι κατὰ προτίμησιν τὰ βραχύτατα τοῦ φωτός κύματα, δηλαδή τὰ κυανὰ, ἀφίνοσι δὲ νὰ διέρχωνται δι' αὐτῶν τὰ μακρότερα κύματα, ἅτινα ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὸ πράσινον καὶ τὸ ἐρυθρὸν φῶς. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ξύλον, ἐπιφερόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος ἀκινήτου, ἀπομακρύνει τὰ λεπτότατα κυμάτια, ὅσα θὰ παρῇγε σταγὼν ὕδατος πίπτουσα ἐγγὺς αὐτοῦ· τὸ αὐτὸ δὲ ξύλον ἐν τοῖς μεγάλαις κύμασι τοῦ ἁχανοῦς ὠκεανοῦ θὰ ὠθεῖτο τῆδε κάκεισε, ὀλίγον ἢ οὐδὲν ἐμποδίζον τῶν κυμάτων τὴν πρόοδον. Ἐτέραν θεωρίαν μᾶλλον πιθανὴν ἀνέπτυξεν ἐν τῇ «Φιλοσοφικῇ Ἀποθῆκῃ» τοῦ Λονδίνου ὁ Νίκολς. Κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Γιούγκ καὶ Χέλμχολς περὶ τῆς ἐντυπώσεως τῶν χρωμάτων, ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τρεῖς σειραὶ νευρικῶν ἄκρων· εἰς μίαν τούτων ἐπιδρῶσι κατ' ἐξοχὴν αἱ ἐρυθραὶ ἀκτῖνες, εἰς τὴν ἑτέραν αἱ πράσιναι, εἰς δὲ τὴν τρίτην αἱ ἰοθαφεῖς. Ἡ τοῦ χρώματος ἐντύπωσις εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν ἐντάσεων τῶν τριῶν τούτων

ἐκνευργειῶν. Ἡ ἐπὶ τὰ νεῦρα ταῦτα ἐντύπωσις δὲν διατελεῖ εἰς εὐθείαν ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἔντασιν τῆς ἀκτίνος, καθ' ὅσον τὰ διάφορα νευρικά ἄκρα ὑπόκεινται εἰς νόμους οὐχὶ τοὺς αὐτοῦς. Τὰ «ἰοθαφεῖς» νεῦρα ὑπάρχουσι λίαν εὐαίσθητα ἀπέναντι ἀκτίνων σφύδρα ἀσθενῶν· τὰ «πράσιναι» τοῦναντίον καὶ τὰ «ἐρυθρά» νεῦρα καθ' ὅλου δὲν ἐνεργοῦσιν. Ὅσον αὐξάνεται τὸ φῶς κατὰ τὴν ἔντασιν, τοσοῦτον αὐξάνονται κατὰ τὴν ἐνέργειαν τὰ «ἐρυθρά» καὶ τὰ «πράσιναι» νεῦρα, ἐν ᾧ τὰ «ἰοθαφεῖς» ἀπαυδῶσι καὶ θαμβοῦνται. Ἀπέναντι ἀκτίνων φαεινοτάτων καὶ ἀμαυρωτικῶν τὰ «ἐρυθρά» νεῦρα ὑπάρχουσιν εὐαίσθητότατα. Οὕτω δὲ ἐκ τῶν ἀπλῶν χρωμάτων, ὅσον αὐξάνεται ἡ λαμπρότης, τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ πράσινον μεταποιῶνται εἰς ξανθόν, τὸ δὲ κυανὸν γίνεται λευκόν. Τὸ ἡμερήσιον φῶς, κατὰ τὰς συνήθεις ἐντάσεις, ἐπιδρᾷ ἐξ ἑσσοῦ εἰς τὰς τρεῖς σειρὰς τῶν νευρικῶν ἄκρων· ἡ δὲ τελικὴ ἐντύπωσις εἶνε ἡ λευκότης. Ἀλλὰ τὸ ἡμερήσιον φῶς εἶνε αὐτὸ τὸ ἡλιακὸν φῶς, ἐξασθενούμενον ὑπὸ διαφόρων διακεχυμένων ἀντανakλάσεων. Αἱ εὐθεῖαι ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, ἐὰν τὰς ἀφῶμεν νὰ πέσωσιν ἐπὶ πράγματος ἄχρου, φαίνονται καὶ αὐταὶ λευκαί. Ἀλλ' ἐὰν πειραθῶμεν κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἀνεφελῶς ἡμέρας νὰ ἐνατενίσωμεν εἰς τοῦ ἡλίου τὸν δίσκον, ἔχομεν ἐντύπωσιν θαμβωτικωτάτου ξανθοῦ ἥτοι κιτρίνου. Κυρίως εἰπεῖν αἱ εὐθεῖαι ἀκτῖνες δὲν διαφέρουσι κατὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ διακεχυμένου ἡμερησίου φωτός· ἀλλ' αὐτὰ τὰ «ἰοθαφεῖς» νεῦρα δὲν δύνανται νὰ μεταδώσωσι τὴν ἐνέργειαν φωτός τοσοῦτον ἰσχυροῦ. Ἡ σελήνη, ἔχουσα φωτιστικὴν δύναμιν ἀσυγκρίτως μικροτέραν τοῦ ἡλίου, φαίνεται λαμπρὰ καὶ δὴ λαμπροτέρα τοῦ ἀνοικτοῦ στερεώματος. Μεταβαίνοντες ἀπὸ τῆς ἐντάσεως τῶν σεληνιακῶν ἀκτίνων εἰς τὰς προερχομένας ἐκ τινος ἀντιστοίχου μέρους τοῦ ἀνοικτοῦ στερεώματος, ποιοῦμεν τὸ αὐτὸ μέγα βῆμα, ὡς ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς λαμπρότητος εἰς τὴν σεληνιακὴν. Καθόλου, τὸ λευκὸν φῶς θὰ φανῇ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κυανοῦν, ὅσον ἐλαττοῦται ἡ ἔντασις· οὗτος δὲ ὁ νόμος ἐφαρμόζεται ἐπὶ τὰ στερεώματα· ἐπειδὴ δὲ τὸ ὑπ' αὐτῶν ἀντανakλῶμενον φῶς ἀποβαίνει μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀδύνατον, θὰ αὐξήσῃ κατὰ τὴν κυανότητα, καὶ ἐὰν μὴ μεταβληθῇ κατὰ τὴν σύνθεσιν τὸ φῶς δι' ἧς πάσχει ἀντανakλάσεως.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἡθικαὶ τοῦ δοῦκος

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΟ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

358.

Ἀληθές τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν δεῖγμα εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη, ὃ δὲ ταύτης ἀμοιρῶν ἐλαττωμάτων μετέχει· κρύπτει δὲ ταῦτα ἀπὸ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὰ κατὰστιχα τοῦ φορολογικοῦ γραφείου ἐν Γερμανίᾳ ὑπάρχουσιν 179 οἰκογενεαρχαὶ ἔχοντες ἐτησίαν πρόσδοτον ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα ἑκατομμυρίου ταλλήρων καὶ 1240, ὧν ἡ πρόσδοτος ὑπερβαίνει τὸ ἐν ἑκατομμύριον μαρκῶν. Τοὺς πλείστους ἑκατομμυριούχους ἀριθμοῦσιν αἱ παραρρήνεις ἐπαρχίαι. Ἀλλ' ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ πολυαριθμότεροι εἶνε οἱ ἑκατομμυριοῦχοι ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, ἐν Ἰνδικῇ, ἐν Γαλλίᾳ, ἀναλόγως δὲ τοῦ πληθυσμοῦ ἐν τῇ μικρᾷ Ὀλλανδίᾳ.

Ἡ ῥώσις ἡθοποιὸς Βαρβάρα Κοσσιακοβαῖσκα ὤφειλεν εἰς κρεσπώλῃν τινὰ 24 ρούβλια, προσερχόμενα ἐξ ἀγορᾶς κρέατος, καὶ τὰ ὅποια ἐδυσκολεύετο νὰ πληρώσῃ. Ἐσπέραν τινὰ ὁ κρεσπώλης μεταβαίνει εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ἡ πελατὶς του ὑπακρίνετο τὸ κύριον πρόσωπον. Καταγοητευθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς κυρίας Κοσσιακοβαῖσκα ὁ κρεσπώλης, ἐν τῷ μέσῳ παθητικωτάτου τινὸς μέρους, ὅπερ αὐτὴ ἐπαιζεν, ἀνακράζει μὲ φωνὴν στεντορείαν· «Βαρβάρα Κοσσιακοβαῖσκα, σὰς χαρίζω τὸν μικρὸν ἐκείνον λογαριασμὸν τοῦ κρέατος». Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην φωνὴν τὸ κοινὸν κατελήφθη ὑπὸ μεγάλου γέλωτος, ἡ ἡθοποιὸς ὅμως οὐδόλως εὐχαριστήθη καὶ κατεμήνυσε τὸν κρεσπώλῃν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ἐξυβρίσει.

Ἀγγέλλεται ὅτι ὁ Ἰσμαῖλ-πασσάς, ὅστις ὡς γνωστὸν ἀποκατέστη ἐν Νεαπόλει, ἀσθενεῖ βαρέως. Φαίνεται ὅτι ὁ πρῶτος κεδίβης ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ γράμμα τὸ περίφημον λόγιον: Veder Napoli e poi mori.

Ἐκ τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν κυνῶν ἐν Ἀγγλίᾳ εἰσπράχθησαν ἐν ἔτει 1879 507,282 λιρών.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Οὐγού Οὐίτελλ ἐν Νεοβοράκῳ ἐχαράχθη τὸ ἐξῆς περίεργον ἐπιτάφιον· «Διέτρεξα τὰς πέντε ἡπείρους, ἐπεσκέφθην τὸ Πεκίνον καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐτάξι-δευσά ἐπὶ τοῦ πρώτου σιδηροδρόμου, διέτρεξα τὸν Ἀτλαντικὸν ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀτμοπλοῦν, ἐναυάγησα ἐξάκις, ἀφοῦ δὲ ὑπέστην πολλὰς δοκιμασίας πρὸς τακτοποίησιν τῶν πραγμάτων μου, κατέχω νῦν χώρον ἔχοντα μῆκος 6 καὶ πλάτος 2 ποδῶν».

Ἐν Λονδίνῳ συνέβη τὸ ἐξῆς περίεργον· Ὅτε τὸ Σάββατον ὁ πάρεδρος Χάδλεϋ προσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ δημαρχείου, ὑπ' οὗ δικάζονται αἱ πλείσται τῶν ἐν τῷ Ἀστει διεξέσεων, ὁ γραμματεὺς ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι οὐδεμία ὑπόθεσις ὑπῆρχεν ἀναγεγραμμένη εἰς τὸ πινάκιον. Ὁ πάρεδρος ἀπήντησεν ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο ἐτίμα τὰ μέγιστα τοὺς ἀστούς καὶ τὴν ἀστυνομίαν, ὅτι πρῶτην φορὰν κατὰ τὸ μακρόν του στάδιον συνέβαινε παρόμοιον γεγονός, καὶ ὅτι συνέχαιρεν ἐγκαρδίας τοὺς συμπολίτας του. Εἶτα, κατ' ἀρχαῖον ἔθος, ὁ γραμματεὺς

τῶν ἀλλοτριῶν ὀφθαλμῶν, πολλάκις δὲ καὶ ἀπὸ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ, ἡ ὑπερηφάνεια.

359.

Τὸν ἔρωτα ἔπρεπε νὰ ἀποπνίγῃσιν αἱ πρὸς αὐτὸν ἀπιστίαι, δὲν ἔπρεπε δὲ νὰ ζηλοτυπήτῃς, ὅταν ἡ ζηλοτυπία αὐτοῦ εὐλόγους ἔχῃ αἰτίας. Μόνα δὲ τὰ πρόσωπα, τὰ μὴ δίδοντα εἰς ζηλοτυπίαν ἀφορμὰς, εἶναι ζηλοτύπου ἀγάπης ἄξια.

360.

Οἱ κατ' ἐλάχισον πρὸς ἡμᾶς ἀπισήσαντες ἀτιμᾶζονται ἐνώπιον ἡμῶν πολὺ πλείοτερον, ἢ οἱ τῶν μεγίστων πρὸς ἄλλους ἀπιστιῶν παραιτίοι.

361.

Ἡ ζηλοτυπία πάντοτε μετὰ τοῦ ἔρωτος συγγενᾶται, δὲν συναποθνήσκει ὅμως πάντοτε μετ' αὐτοῦ.

362.

Αἱ πλείσται τῶν γυναικῶν κυρίως δὲν κλαίουσιν τοὺς ἀποθνήσκοντας ἐραστὰς αὐτῶν, διότι ἡγάπων αὐτοὺς, ἀλλ' ὅπως φανῶσιν ἄξιαγαπητότεροι.

363.

Δριμύτερον προξενεῖ ἡμῖν πόνον ἡ ἐξ ἡμῶν αὐτῶν βία, ἢ ἡ ἐκ δυνάμεως ἀλλοτρίας.

364.

Πᾶς τις καλῶς γινώσκει, ὅτι πάντα ἀπρεπές εἶναι τὸ περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς λαλεῖν· ἀλλ' οὐδεὶς ἀρκούντως ἐννοεῖ, ὅτι ἔτι ἀπρεπέστερον εἶναι τὸ περιαιτολοῦσθαι.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Δὲν εἶνε ἡ κυρία Α*, ἥτις χορεύει ἐκεῖ κάτω; ἔλεγεν ἡ κυρία Β πρὸς τὴν κυρίαν Γ.

— Ναί, αὐτὴ εἶνε.

— Α, τί κακοκοιμώμενον ποῦ εἶνε τὸ φόρεμά της!

— Φοβερὰ κακοκοιμώμενον· ἀλλὰ ἂν ἦτο καλοκοιμώμενον δὲν θὰ τῆς ἐπήγαινε καθόλου.

* *

Ἐν τινι χορῷ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ βάλς.

Ἐκεῖνος. Τί εὐκόλον καὶ πρόχειρον ὄργανον εἶνε τὸ κλειδοκύμβαλον! Ὁλόκληρον ὀρχήστραν ἔχει τις εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ὅποτε θέλῃ.

Ἐκεῖνη. Καὶ ἐπειτα τί θὰ ἔλεγε καὶ ἡ μητέρα μου ἐὰν μ' ἐβλεπεν οὕτω πως εἰς τοὺς βραχιονάς σας χωρὶς τὴν μουσικὴν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τοὺς χοροὺς ὑπάρχουν τέσσαρα εἶδη ἀνθρώπων· οἱ ἐρωτόληπτοι, οἱ φιλόδοξοι, οἱ παρατηρηταὶ καὶ οἱ ἡλίθιοι.

Οἱ ἡλίθιοι εἶνε οἱ εὐτυχέστεροι (H. Taine).

προσήμεγεν εἰς τὸν πάρεδρον ζεύγος λευκῶν χειροκτίων καὶ ἡ συνεδρίασις διελύθη.

Οἱ κατὰ καιροὺς ἐπὶ τὸν βόρειον πόλον πελαγοδρομήσαντες Μακένζης, Σκορέδης, Ρὸς, Πάρρης καὶ ἄλλοι περιέγραψαν ζωηρῶς τὴν μεγάλην ἐθνικὴν ἐορτήν, ἣν ἄδοντες, χορεύοντες καὶ συνευχόμενοι τελοῦσιν οἱ Γροελανδοί, ὅταν πρῶτον ἴδωσι τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα μετὰ τὴν μακροχρόνιον νύκτα τοῦ ὅλου χειμῶνος. Μᾶλλον ἀλλόκοτος εἶνε παρ' αὐτοῖς ἡ συνήθεια τῆς δημοσίας ὠδικῆς μονομαχίας, καθ' ἣν ἔχει ὁ προσβαλλόμενος ἀφορμὴν ν' ἀνασκευάσῃ διὰ τῆς ἀγχινοίας του καὶ ἀποδείξῃ γελόας τὰς ὕβρεις τοῦ ἀντιπάλου του. Ἐνώπιον διαιτητῶν πολυαριθμῶν ψάλλει ὁ προκαλὼν ἄσμα δηκτικώτατον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του, βοηθούμενος ὑπὸ φίλων, οἵτινες ἢ προστιθεῖσιν ὅσα ἐκεῖνος ἐλησμόνησεν, ἢ σχολιάζουσιν ἐπὶ τὸ κωμικώτερον τὰς παρ' αὐτοῦ μομφάς. Ὁ προκαλούμενος πρέπει νὰ ἔχῃ ἀγγίνοιαν ἄμα καὶ ἀπάθειαν, ὅπως ἀποκρούσῃ τὰς καθ' ἑαυτοῦ ἐξακοντιζόμενας πάντοθεν ὕβρεις. Ἐὰν ἀποτύχῃ οὗτος, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν διαιτητῶν, ὁ προκαλέσας ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν ἀφελῇ ἀμέσως τὸ τιμαλφέστατον τῶν κτημάτων του. Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι πολλάκις ἡ ἐπίθεσις γίνεται ἀστόχως καὶ ἀφυῶς, τότε δὲ ἀπέρχονται κατησχυμένοι οἱ κατήγοροι καὶ οἱ τούτων θιασῶται.

Ἀπὸ τῆς πρώτης αὐγούστου 1879 συνέστησαν ἐν Σικάγῳ τῆς βορείου Ἀμερικῆς τρία πρακτορεῖα πρὸς διάδοσιν τοῦ τηλεφώνου· μεθ' ὅλον δὲ τοῦτον τὸν διαγωνισμόν, ἔχει ἕκαστον τρισχιλίους συνδρομητάς, ὧν οἱ πλεῖστοι εἶνε ἢ ἔμποροι ἢ ἱατροὶ καὶ νοσοῦντες. Μία τῶν αὐτῶν ἱατρικῶν ἐφημερίδων περιέγραψε τόδε τὸ ἀνέκδοτον· νεαρά μῆτηρ ἐν ὥρᾳ βαθείας νυκτὸς προσκαλεῖ διὰ τοῦ τηλεφώνου τὴν πενθερὰν αὐτῆς νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, διότι τὸ τέκνον αὐτῆς πάσχει ὑπὸ θανάσιμου συνάγχης. Ἡ πενθερὰ παραχρῆμα τηλεφωνεῖ τὴν εἰδησιν τῷ ἱατρῷ τῆς οἰκογενείας· οὗτος δὲ ἀντιτηλεφωνεῖ νὰ ἀποκαταστή διὰ τῆς συνοχῆς τῶν συρμάτων ἄμεσος τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία ἑαυτοῦ καὶ τῆς μητρὸς τοῦ ἀσθενούντος. Μετ' ὀλίγον ὁ ἱατρὸς τηλεφωνεῖ τῇ μητρὶ· «ὅταν ἐκ νέου προσβληθῇ τὸ τέκνον, καταπεύσατε αὐτὸ νὰ βῇ ἐντὸς τοῦ τηλεφώνου». Ὑπακουσάσης τῆς μητρὸς, ἀντετηλεφώνησεν ὁ ἱατρὸς «δὲν εἶνε χρεῖα νὰ ἔλθω ἀμέσως· τὸ τέκνον δὲν πάσχει ἐπικίνδυνον συνάγχην, ἀλλ' ἐλαφρὸν βῆμα καὶ κατάρρου». Τὰ αὐτὰ ἐτηλεφώνησε καὶ πρὸς τὴν πενθερὰν, ἐφ' ἅπαντες κατεκλήθησαν εἰς ὕπνον ἀμέριμοι.

Ἡ ῥωσικὴ ἐφημερίς «Ρούσκαγια Σταρίνα» ἐδημοσίευσε τὰ δύο παρὰ πόδας διηγήματα, διαφερόντως χαρακτηρίζοντα τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας Νικόλαον. Ἐν Παρισίοις ἐξεδόθη ποτὲ δράμα τι ἔχον ἐπιγραφὴν «Αἰκα-

τερίνα Β'· καὶ οἱ τῆς εὐνοίας αὐτῆς ἀπολαύοντες». Ἀμα ἀκούσας ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος ὅτι παρεστάθη τὸ οὐχὶ πολὺ εὐλαβῶς περιγράφον τὴν μεγάλην αὐτοκράτειραν δρᾶμα ἀπέστειλε πρὸς τὸν παρὰ τῇ γαλλικῇ αὐλῇ ῥώσσον πρεσβευτὴν κόμητα Πάλλεν τὴν δε τὴν ἐπιταγὴν, νὰ ἔγραψεν ἰδίᾳ χειρὶ. «Ἀμα τὴν παροῦσαν παραλαβὼν ἐν οἰκίᾳ ποτε καὶ ἂν συμβῇ τοῦτο χρόνῳ, πορεύθητι πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Γάλλων καὶ ἐξηγήσον αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν μου ἀξιούντος τὴν κατὰσχέσιν τῶν ἐκδοθέντων ἀντιτύπων τοῦ δράματος «Αἰκατερίνα Β'· κτλ.», καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν παραστάσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῆς σκηνῆς παντοσδήποτε θεάτρου τῶν Παρισίων. Ἐὰν μὴ συναινέσῃ ὁ βασιλεὺς, ἀπαίτησον τὰ διαπιστευτήριά σου καὶ ἀπελθε τῶν Παρισίων ἐντὸς εἰκοσι καὶ τεσσάρων ὥρῶν εἰς Ῥωσσίαν κατευθυνόμενος. Διὰ τὰ ἐπακολουθήματα αὐτὸς ἐγὼ ἐγγυώμαι». Ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιταγῆς ἀνέβη τὸν πρεσβευτὴν δειπνοῦντα παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ ἐνεχείρισε παραχρῆμα τὰ πάνυ κατεπεύγοντα τοῦ αὐτοκράτορος γράμματα. Ἀναγνοὺς αὐτὰ ὁ κόμης Πάλλεν ἐνέπεσεν εἰς μεγάλην ἀπορίαν· ἀλλ' ἡ προσταγὴ ἀπῆται ἐκπλήρωσιν, καὶ οὕτω πλησιάσας πρὸς τὸν βασιλέα ἐδήλωσεν, ὅτι κατ' ἐντολὴν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, τῆς Α. αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, ὤφειλε νὰ αἰτήσῃ χωρὶς τινος ἀναβολῆς βραχεῖαν ἀκρόασιν. Πρὸς ταῦτα ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς· «Οὐδεμία οὐδὲ μέχρ' οὐ λάβῃ τέλος τὸ δειπνον δυνάτῃ ἀναβολή;» — «Οὐχί, Μεγαλειότητε, ἀπεκρίνατο ὁ πρεσβευτής. Αἰ τοῦ αὐτοκράτορός μου ἐντολαὶ εἶνε τοσοῦτον αὐστηραί, ὥστε ὀφείλω ἀμέσως νὰ ἐξηγήσω τῇ ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι περὶ τίνος πράγματος πρόκειται». Ὁ βασιλεὺς ἡγέρθη καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ εἰς ἕτερον θάλαμον, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ τῶν κατεπειγόντων γραμμάτων ἐγχειρίσις. Τὸ ἐπιτακτικὸν ὕφος καὶ ἡ ὀξύτης, μεθ' ἧς ἀπηρτίτο ἡ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Νικόλαου ἐκπλήρωσις παρέσχον τῷ βασιλεῖ Λουδοβίκῳ Φιλίππῳ οὐ μικρὰν ἀγανάκτησιν. — «Συγχωρήσατέ μοι (εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα), ἡ βουλὴ τοῦ ὑμετέρου αὐτοκράτορος δύναται νὰ ᾔνε νόμος ἀπέναντι ὑμῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐμοῦ, ὄντος βασιλέως τῶν Γάλλων». Ἐκτὸς δὲ τούτου γινώσκετε καλῶς ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει σύνταγμα καὶ ἐλευθερία τύπου, ὥστε καὶ θέλων δὲν δύναμαι ποσῶς νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐτοκράτορος». — «Ἐὰν οἱ λόγοι οὗτοι ᾔνε ἡ τελευταία καὶ ἀμετάκλητος ἀπόκρισις τῆς ὑμετέρας Μεγαλειότητος», ὑπέλαβεν ὁ κόμης Πάλλεν, «παρακαλῶ νὰ διατάξῃτε ὅπως μοὶ ἀποδοθῶσι τὰ ἐμὰ διαπιστευτήρια». — «Ἀλλὰ τοῦτο δὴ τότε θὰ ᾔτο ἐνδείξεις κηρύξεως πολέμου!» — «Πιθανόν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπακολουθημάτων, καθ' ἃ γινώσκετε, Μεγαλειότητε, εἶνε ὁ αὐτοκράτωρ τὸ ἐγγυώμενον πρόσωπον». —

«Ἐπὶ τέλους, δότε μοι τοῦλάχιστον χρόνον νὰ συμβουλευθῶ μετὰ τῶν ὑπουργῶν μου». — «Ἐπὶ εἰκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας δύναμαι νὰ περιμεῖνω, πέρα τούτων ὁμῶς ἀνυπερθέτως ἀπέρχομαι», εἶπε τελευταῖον ὁ κόμης Πάλλεν. Ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν οὕτως, ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν μετὰ τὴν ἀνωτέρω συνδιάλεξιν ἐξέδωκεν ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις τὴν ἀπαγόρευσιν παραστάσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος δράματος καὶ κατέσχεν ἅπαντα αὐτοῦ τὰ ἀντίτυπα. Νοεῖται δὲ οἰκοθεν ὅτι ὁ κόμης δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκλίπῃ τοὺς Παρισίους. — Μικρὸν ἄλλον πόλεμον ἐκήρυξεν ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος τῷ 1844 καθ' ἑτέρου ἀπερχοῦς αὐτῷ δράματος. Κατὰ τὸ εἰρημένον ἔτος ἐδημοσιεύθη ἄλλιν ἐν Παρισίοις τὸ δρᾶμα «Αὐτοκράτωρ Παῦλος», καὶ ἔμελλε νὰ παρασταθῇ μετ' οὐ πολὺ. Ἀμα λαβὼν εἰδησιν περὶ τούτου ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἔγραψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Γάλλων τὰ ἑξῆς· «ἐὰν μὴ γείνη κατὰσχέσις τοῦ δράματος τούτου καὶ ἀπαγόρευσις τῆς ἀπὸ σκηνῆς παραστάσεως αὐτοῦ, θὰ ἐξαποστείλω εἰς Παρισίους ἑκατομμύριον ὅλον θεατῶν νὰ κατασυρῶσιν αὐτό».

Ἐν τῇ «Ὠρᾷ» ἐδημοσιεύθη μακρὰ καὶ γλαφυρὰ «Ἐπιθεώρησις τοῦ ἔτους 1879» καταλήγουσα διὰ τῶν ἐπομένων· «Ἐν τῇ ἐπιθεώρησει ταύτῃ τῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος γενομένων ἐν μόνον ἔθνος παρελείψαμεν, τὸ ἡμέτερον, οὐχὶ βεβαίως ἐκ λήθης ἀλλὰ διότι ἀδύνατον εἶνε ἡμῖν νὰ σημειώσωμεν τι μὴ συμβῶν ἀπαραλλάκτως κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη καὶ μὴ συμβησόμενον πιθανῶς κατὰ τὰ ἐπιδόντα. Ὡς γαλῇ παίζουσα μὲ τὴν οὐρανὸν της, ἀπὸ πολλοῦ στρεφόμεθα καὶ ἐπὶ πολὺ ἴσως θέλομεν στρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν ἐλαττωματικὸν κύκλον. Οὐδὲν θέλοντες νὰ εἰπώμεν δυσάρεστον κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν, ζητοῦμεν παντὶ τρόπῳ νὰ πεισθῶμεν ὅτι ἀληθεύει ἡ ρήτρα καθ' ἣν τὰ εὐτυχῇ ἔβη δὲν ἔχουσιν ἱστορίαν».

Τὴν ἐπομένην εὐχὴν τοῦ νέου ἔτους ἔγραψεν ἄλλοτε ὁ Ἡ. Τανταλίδης·

Καλὲ, βλέπεις τ' εἶν' ὁ χρόνος; Τὸ ὡς χθὲς ἀκόμη

Πέρσῳ ἔγεινεν ἀμέσως· πέθανε 'ς τὸ νέον ἔτος.

Τάχα λὲς δὲν θὰ περάσῃ καὶ τὸ ἔαρ τὸ παρὸν,

Ν' ἀπογένημεν κ' οἱ δύο γεροντάκια μὲ καιρόν;

Τότε θὰ γελᾷς, ἂν βλέπῃς βαμβακόφρυδον ἐμένα,

Τότε θὰ γελᾷς, ἂν βλέπῃς τὰς ρυτίδας σου κ' ἐσέναι.

Ἐλα τώρα τῆς ζωῆς μας τὸ φῶς ὅσον ἀνθεῖ

Ταῖς πολυτίμαῖς στιγμαῖς μας νὰ χαρῶμεν, ὦ Ξανθὴ.

Εἴθ' ἔγερ' 'ς τὴν ἐστίαν ἂν ποτὲ κοντὰ σταθούμε,

Καὶ σὲ λέγω, τὰ θυμάσαι καὶ μὲ λέγῃς τὰ θυμάσαι!

Ἱστοροῦντες τῆς ἀγάπης εὐτυχῇ τὰ πρακτικὰ,

Τὰ ψυχρὰ τῆς ζωῆς χρόνια νὰ περάσωμεν γλυκὰ!

Ὁ ἐν Βιέννῃ πρέσβυς μικροῦ τινος Κρά-

τους ἐζήτησέ ποτε ἀκρόασιν παρὰ τοῦ Μετερ-

νίχ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Αὐστρίας

συνείθιζε νὰ φορῇ ἐκάστοτε τὸν μεγαλόσταυρον

τοῦ Κράτους, οὕτινος τὸν ἀντιπρόσωπον ἐδέχετο εἰς ἀκρόασιν, παρήγγειλε τῷ θαλαμηπόλῳ του νὰ ζητήσῃ τὸ μέγιστον οἰκτεῖον παράσημον. Μετὰ δίωρον ζήτησιν ἐν μέσῳ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα παρασήμων, ἔρχεται κάτωχρος ὁ θαλαμηπόλος νὰ ἀγγείλῃ, ὅτι ὁ μεγαλόσταυρος ἡ ἐκλάπη ἡ ἀπώλετο. «Αὐρίον, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ, πρέπει νὰ φορέσω τὸ μέγα παράσημον· φρόντισον λοιπὸν ἢ νὰ τὸ δανεισθῇς ἢ νὰ τὸ ἀγοράσῃς». Τῇ ἐπαύριον ἦλθεν ὁ πρέσβυς εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐδέχθη δ' αὐτὸν ὁ Μετερνίχ φορῶν ἡγορασμένον παράσημον. Ἰδὼν δὲ ἀμνησχοῦντα τὸν πρέσβυν, εἶπε· «τί συμβαίνει, ἐξοχώτατε; μήπως ὑπάρχει τις παρανόησις μετὰξὺ τῆς αὐτοκρατορικῆς καὶ τῆς ὑμετέρας κυβερνήσεως;» — «Φοβοῦμαι, Γαληνότητε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅτι δυστυχῶς συνέβη παρανόησις. Ὁ μονάρχης μου μοὶ παρήγγειλε νὰ κομίσω ὑμῖν τὸν μεγαλόσταυρον τοῦ τάγματός του, βλέπω ὁμῶς ὅτι τὸν φορεῖτε ἤδη· ἴσως τὸν ἐλάβετε πρὸ πολλῶν ἐτῶν». Ὁ πρίγκηψ, γελᾶσας καὶ ἐκβαλὼν ἡν ἐφόρει ταινίαν, ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πρέσβους πολυτελὲς κιβωτίδιον, περιέχον τὸν κομιζόμενον μεγαλόσταυρον. καὶ εἶπε· «Βλέπετε, ἐξοχώτατε, ὅτι ἐνίοτε κινδυνεύει τις καὶ ἄκων νὰ φανῇ κλέπτης. Ἐγὼ ἐπίστευον τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι ἡμῖν κάτοχος τοῦ τοιούτου μεγαλοσταύρου καὶ ἐδίασα τὸν θαλαμηπόλον μου νὰ τὸν ζητήσῃ, νὰ μὴ προσβληθῇ. Ἀμέσως θὰ γράψω πρὸς τὸν μονάρχην ὑμῶν τὰς εὐχαριστίας μου». Πόσοι ἄλλοι ἄρα γε γνωρίζουσιν ἀκριβῶς τίνα παράσημα δὲν ἔλαβον εἰσέτι;

Κατὰ τὴν «Ἐφημ. τῶν Γυναικῶν» ἐν Παρισίοις, ὑπάρχουσιν ἐν ὅλῃ τῇ Γαλλίᾳ 1700 γυναικες ἀσχολούμεναι εἰς συγγραφὰς καὶ 2150 εἰς γραφικὴν καὶ ἐρμογλυφικὴν. Ἐκ μὲν τῶν λογίων γυναικῶν χίλια περίπου συντάσσουσι μυθιστορήματα ἢ ἠθικὰ διηγήματα χάριν τῆς νεολαίας, διακόσιαι γράφουσι ποιήματα λυρικά, ἐνίοτε δὲ καὶ δράματα, πεντήκοντα δὲ καὶ ἑκατὸν ἐκδίδουσι πονήματα παιδαγωγικά. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων αἱ 107 ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κυρίως ἐρμογλυφικὴν, 602 γράφουσι σκηνὰς τοῦ κατ' ἀγροὺς βίου, 193 ζωγραφοῦσιν ἐν μικρογραφίᾳ, 754 ἐν ἀγγείλοις, καὶ 454 ἐν ὑδρογραφίᾳ.

Ἐντὸς τοῦ νέου ἔτους ἡ βασιλικὴ δύνασται τῶν Βιτελσβάχων συμπληροῖ τὸ ἐπτακοσιοστὸν ἔτος τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. Ἐν Μονάχῳ οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ ἔγραψαν ἤδη τὰ σχέδια μεγαλοπρεπεστάτης ἱστορικῆς πομπῆς, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς πέρυσι γενομένης ἐν Βιέννῃ ἐπὶ τῇ πεντεκαιεκοσαετηρίδι τῶν γάμων τοῦ αὐτοκράτορος. Μόναί αἱ διάφοροι ἐθνικαὶ καὶ τεχνικαὶ στολαὶ καὶ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι ἀπαιτοῦσι δαπάνην 250,000 μάρκ, τῆς μάρκ ἰσοδυναμούσης μὲ φρ. 4. 25.

Δανὸς τις, ὁ κ. Γολσμῖθ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς του ἀπεπεράθη νὰ διαπλεύσῃ

τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν διὰ καθ' αὐτὸ κελύφους καρύου. Καταλιπὼν τὴν Βοστώνην τῇ 1 Ἰουλίου 1879 ἐπλευσε πρὸς τὴν Κοπενάγην διὰ πλοιαρίου ἱστιοφόρου ἔχοντος μῆκος μὲν 17 ποδῶν, πλάτος δὲ 6, καὶ περιέχον πέντε μνηῶν τροφάς. Τὸ παράτολμον τοῦτο ταξείδιον εἶνε μεστὸν περιέργων περιπετειῶν, κατέληξε δὲ τραγικώτατα. Ἐνα ὅλον μῆνα τὸ πλοιαρίον ἐπλανάτο κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Γῆς μὴ δυνάμενον νὰ ἀνεχθῇ εἰς τὸ πέλαγος. Τῇ 10 Αὐγούστου ἡ κυρία Γολσμῖθ ἀσθενήσασα περιήγαγε τὸν ἄνδρα τῆς εἰς δεινὴν ἀμηχανίαν, ἀναγκαζόμενον καὶ τὴν ἀσθενὴ νὰ περιποιητῇ καὶ τὸ πλοιαρίον του νὰ κυβερνᾷ. ὑπάρχοντος μάλιστα καὶ φόβου συρράξεως μετ' ἄλλου τινὸς πλοίου, ὅπερ βεβαίως θὰ κατεβύθιζε τὸ πλοιαρίον του.

Τῇ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπελθούσης δεινῆς τρικυμίας τὸ ὕδωρ εἰσρεῦσαν εἰς τὸ πλοιαρίον κατέκλυσε τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς, ἀφανίσαν τὸν ἄρτον καὶ πάσας τὰς ἄλλας τροφάς πλὴν τῶν ἐν θήκαις φυλασσόμενων.

Τῇ 17 καὶ 18 ἐξακολουθοῦσης τῆς τρικυμίας σφοδρὸς ἄνεμος ἀφῆρπασε δύο κώπας, σχοινία καὶ κιβώτια.

Οἱ ναυδάται ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀπολωλότας, ὅτε εὐτυχῶς τῇ 19 πλοῖον ἀγγλικὸν πλέον εἰς Λιθερπούλην συναντήσαν αὐτοὺς παρέλαβε καὶ ἔσωσε. Πρὸ 72 ὁλων ὥρων ὁ κ. Γολσμῖθ ἐπάλασε μόνος κατὰ τῆς τρικυμίας, τῆς γυναικὸς του οὐσῆς ἀείποτε ἐν τῇ κλίνῃ. Ἦτο δὲ ἐξηνητημένος καὶ ἀπελπισ, διότι εἶχεν ἀπολέσει καὶ τὰ θερμόμετρόν του καὶ τὰ βαρόμετρα καὶ τὰ χρήματά του καὶ τὰ ἔγγραφα του, ἀνάρπαστα γινόμενα ὑπὸ τῶν μαινόμενων κυμάτων.

Περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ τηλεφώνου γράφουσι καὶ ἐκ Λονδίνου ὅτι οἱ ἐν διαφόροις τῆς μητροπόλεως ὁδοῖς οἰκοῦντες μεσιταὶ καὶ ἐμποροὶ ἐκτελοῦσιν ἀστραπηδὸν σπουδαιότητας ὑποθέσεις, οὔτε γράφοντες πρὸς ἀλλήλους, οὔτε ὑπὲρ τῆς ἀντεπιστέλλοντες, οὐδὲ ἀνιστάμενοι ἐκ τῆς ἑδρας ἐν τοῖς γραφείοις τῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ τηλεφώνου, ὅπερ σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι θὰ καταστῇ κτῆμα κοινόν. Χιλιάδες συναλλαγμάτων ἐξαργυροῦνται καθ' ἑκάστην ἀπόνομα. Ἡ ὠφέλεια τῆς ἡλεκτρικῆς ἐπικοινωνίας συνίσταται οὐ μόνον εἰς τὴν ἐξοικονόμησιν χρόνου καὶ γραφῆς, ἀλλ' εἰς τὴν συγκεντρωτικὴν αὐτῆς τάσιν. Ὁ διεθυντὴς τοῦ καταστήματος δύναται, κατ' ἰδιαιτάτον τρόπον καὶ ἄνευ δευτερευόντων ὑπαλλήλων ἢ ἐξαποστελλομένων μεσιτῶν, νὰ παραχωρήσῃ, συνάμα δὲ καὶ νὰ κατορθώσῃ πλείονα αὐτός. Ὡς πρόφην αἱ ἀγρονομικαὶ μηχαναὶ, οὕτω νῦν ὁ ἡλεκτρισμὸς καὶ τὸ τηλεφῶνον θὰ ἀπλοποιήσωσι τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας καὶ θὰ στερήσωσι τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου τοὺς ὑποδεστάτους τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

[Ἀφιερῶνται εἰς τοὺς σπουδάζοντας κλειδοκώμβανον].

Ἡ διὰ τῆς ἀκοῆς, ἥτοι ἡ μουσικὴ ἀγωγὴ εἶνε τὸ πρῶτον. Προσπάθησε ἐνωρὶς νὰ διακρίνῃς τὸν μείζονα καὶ ἐλάσσονα τρόπον, καθὼς καὶ τοὺς διαφόρους τόνους. Προσπάθησε νὰ ἐκφράζῃς καὶ σημειώῃς διὰ μουσικῶν τόνων τὸν ἤχον, ὃ παράγει ὁ κώδων, ἡ συγκρουομένη ὕαλος τοῦ παραθύρου, ὁ κούκκος.

Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι φανταζόμενοι, ὅτι τὰ πάντα κατορθώνει τις διὰ τῆς εὐκινήσιας τῶν δακτύλων, καὶ μέχρι προβεβηκυίας ἡλικίας ἀσχολούμενοι καθ' ἑκάστην εἰς γυμνάσματα μηχανικά. Εἶνε τὸ αὐτὸ, ὡς ἐάν τις ἡσυχολεῖτο καθ' ἑκάστην νὰ προφέρῃ α, β, γ, δ, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερα, καὶ αἰωνίως ταχύτερα. Ἐξόδευσε τὸν καιρὸν σου καλλίτερα.

Ὡς πρὸς τὸν ρυθμὸν, ἡ μουσουργησις ὑπερδύει τινῶν μουσουργῶν δὲν διαφέρει ἀπὸ τοῦ βᾶδισμα τοῦ μεθύοντος. Μὴ λάβῃς ὡς ὑπόδειγμα τοιούτους ἀνθρώπους.

Ὅταν μουσουργῇς, μὴ φροντίσῃς ποσῶς περ τοῦ τίς σὲ ἀκούει.

Μουσουργεὶ πάντοτε, ὡς ἐὰν σὲ ἤκουεν ὁ διδάσκαλος.

Δὲν πρέπει νὰ μανθάνῃς τὰ μουσικὰ σου τεμάχια μὲ τοὺς δακτύλους μόνον· πρέπει καὶ νὰ τὰ ὑποτονθοῦζῃς κατὰ σεαυτὸν ἄνευ τοῦ κλειδοκώμβανου. Ἀκόνῃς δ' οὕτω τὴν φαντασίαν σου, ὥστε ἐκάστου μουσικοῦ ἔργου νὰ ἐνθυμῇσαι ὅχι μόνον τὴν μελωδίαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἁρμονίαν.

Πρέπει νὰ κατορθώσῃς νὰ ἐννοῇς τὴν μουσικὴν ἐκ μόνης τῆς ἀναγνώσεως.

Μὴ κυρβαλίσῃς ποτὲ μουσικὸν τεμάχιον, χωρὶς προτοῦ νὰ τὸ ἀναγνώσῃς.

Ὅταν προβῇς εἰς τὴν ἡλικίαν, μὴ κυρβαλίσῃς καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ συρμοῦ. Ὁ χρόνος εἶνε πολύτιμος· θὰ ἐχρειάζοντο δ' ἑκατὸν ζωαὶ εἰς τὸν ὅστις θὰ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ μόνον τὸ καλόν.

Μὴ διαδίδῃς τὴν κακὴν μουσικὴν, ἐξ ἐναντίας συντέλει παντὶ σθένει εἰς τὸ νὰ καταστραφῇ.

Θεώρει ὡς φρικτὸν πρᾶγμα τὸ νὰ μεταβάλλῃς ἢ ν' ἀποβάλλῃς τι ἐκ τῶν μουσικῶν καλλιτεχνημάτων, ἢ νὰ εἰσαγάγῃς εἰς αὐτὰ κοσμηματὰ καινότροπα καὶ τοῦ συρμοῦ. Μεγαλειτέρα ὕβρις εἰς τὴν καλλιτεχνίαν εἶνε ἀδύνατον νὰ γείνη ἄλλη.

Τοὺς συντρόφους σου ζῆτει μεταξὺ τῶν ὅσοι γνωρίζουν πλείονα σοῦ.

Οἱ κανόνες τῆς ἠθικῆς εἶνε καὶ κανόνες τῆς τέχνης.

Διάγε καὶ φιλομάθει ἐν τῷ βίῳ, ὅπως καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς τέχναις καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις.

Πάντοτε δύναται νὰ μανθάνῃ τις.

H. TAINE.

ΑΘΗΝΗΣΙ—ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΡΝΗΝΗΣ, ΟΔΟΣ ΜΙΑΤΙΔΑΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ, 13